

ještě  
jeden den  
david levithan

COO  
BOO

# Ještě jeden den

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
[www.cooboo.cz](http://www.cooboo.cz)  
[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)



**David Levithan**  
**Ještě jeden den – e-kniha**  
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

  
**ALBATROS** MEDIA a.s.

ještě jeden den

david levithan

COO  
BOO 



*Mému synovci Matthewovi*

*(Ať tě radost provází každý den!)*



## Kapitola první

Dívám se, jak jeho auto zastavuje na parkovišti. Dívám se, jak z něj vystupuje. Viděl by mě koutkem oka, jak se k němu blížím, ale on se na mě nedívá. Míří do školy, aniž by si všimnul, že tady stojím. Mohla bych na něj zavolat, ale to nemá rád. Říká, že tak to dělají zoufalé holky – věčně halekají na svoje kluky, aby se jim připomínaly.

Není to fér, že já mám oči jenom pro něj a on si mě ani nevšimne.

Přemýšlím, jestli mě třeba nepřehlédnul kvůli tomu, co se stalo včera večer. Přemýšlím, jestli jsme pořád rozhádaní. Jak to tak bývá, pohádali jsme se o hloupost, zatímco ty ostatní, nehloupé věci zůstaly pod povrchem. Jenom jsem se ho zeptala, jestli chce v sobotu jít na večírek ke Stevovi. Nic víc. On se mě místo odpovědi zeptal, proč se ho v neděli večer ptám na to, co bude dělat příští sobotu. Řekl, že to tak dělám pořád, že ho uháním, jako kdybychom nemohli

dělat nic, co není měsíce dopředu naplánované. Řekla jsem mu, že není moje chyba, že se tak bojí plánování a nechce se dopředu bavit o tom, co budeme dělat.

Chyba. Říct, že se něčeho bojí, byla veliká chyba. Z celé té věty asi slyšel jenom tohle jediné slovo.

„Vůbec nevíš, o čem mluvíš,“ řekl mi.

„Mluvila jsem o tom večírku, co bude v sobotu večer u Steva,“ odsekla jsem, možná až příliš nakvašeně. „To je všechno.“

Ale není to všechno. Justin mě miluje a nenávidí zrovna tak, jako já miluju a nenávidím jeho. Vím to. Oba máme svoje spouštěcí mechanismy – témata, která nás spolehlivě rozčílí – a měli bychom se jim vyhýbat. Ale někdy si prostě nemůžeme pomoci. Známe se až moc dobře, ale ne zas tak dobře.

Miluju kluka, který se bojí budoucnosti. A jako blázen ho pořád nutím k tomu, abychom ji společně řešili.

Jdu za ním. Jasně že jdu. Jenom zoufalá holka by se na svého kluka vztekala kvůli tomu, že si jí nevšiml na parkovišti.

Když za ním mířím k jeho skříňce na chodbě, přemýšlím, kterého Justina tam asi najdu. Asi to nebude Milý Justin, protože ten se ve škole obvykle nevyskytuje. Ale doufám, že to nebude Vzteklý Justin, protože nic *tak* špatného jsem snad neudělala. Doufám, že to bude Pohodový Justin, protože toho mám docela ráda. S Pohodovým Justinem se většinou dokážu v klidu domluvit.

Stojím tam a dívám se, jak si ze skříňky vyndává učebnice. Zírám mu na zátylek, protože miluju jeho zátylek. Je na



něm něco tak smyslného, že bych k němu nejráději přiběhla a políbila ho.

Konečně se na mě podívá. Nevyznám se ve výrazu jeho tváře, aspoň zpočátku ne. Jako by se snažil odhadnout, jakou mám náladu, a já se přitom snažím o totéž. Možná to je dobré znamení – možná si o mě dělá starosti. Anebo je to špatné znamení – nechápe, co tady dělám.

„Ahoj,“ řekne nakonec.

„Ahoj,“ odpovím.

Dívá se na mě jako na zjevení. Určitě si myslí, že je něco špatně. Kdykoli se na mě zadívá, najde si něco, co je špatně.

Ale nic neříká. Což je zvláštní. A pak, a to je ještě zvláštnější, se mě sám zeptá: „Jsi v pohodě?“

Asi vypadám opravdu příšerně, když se mě takhle ptá.

„Jasně,“ řeknu, jako by mě taková otázka zarazila. Protože nevím, co chce vlastně slyšet. *Ne, nejsem v pohodě* – to bych mu po pravdě měla říct. Ale to není to pravé, co by chtěl slyšet. To vím jistě.

Jestli to je nějaký chyták, tak se mi vůbec nezamlouvá. A jestli to je odplata za to, co jsem řekla včera večer, tak doufám, že ho to rychle přejde.

„Ty se na mě zlobíš?“ zeptám se, ačkoli si nejsem jistá, jestli chci znát odpověď.

A on řekne: „Ne, vůbec se na tebe nezlobím.“

Lhář.

Když máme nějaký problém, jsem to většinou já, kdo se s ním trápí. Trápím se za nás oba. Jen mu to nemůžu dávat moc často najevo, protože pak to vypadá, jako bych se vytahovala, že já vím, co se děje, zatímco on ne.

Nejistota. Mám se zeptat na včerejší večer? Anebo mám

raději předstírat, že se to nikdy nestalo – že se to vůbec nikdy nestává?

„Ještě pořád se mnou chceš jít na oběd?“ zeptám se. A hned si uvědomím, že už se zase snažím plánovat.

Možná nakonec opravdu budu zoufalá holka.

„No jasně,“ řekne Justin. „To bude super.“

Kecy. Utahuje si ze mě. Určitě.

„Bude to fajn,“ dodá.

Podívám se na něj a zdá se mi, že to myslí upřímně. Možná dělám chybu, když pořád ve všem vidím jenom to nejhorší. A možná si teď kvůli mně připadá hloupě, že jsem byla tak překvapená.

Vezmu ho za ruku a stisknu ji. Jestli je ochoten na včerejší večer zapomenout, tak já taky. Takhle to uděláme. Když se nehádáme o nějakou pitomost, je nám spolu dobře.

„Jsem ráda, že se na mě nezlobíš,“ řeknu mu. „Jenom chci, aby všechno bylo v pohodě.“

Ví, že ho miluju. Já vím, že on miluje mě. V tom problém není. Problém je vždycky v tom, jak se s tím vypořádat.

Čas. Zazvoní zvonek. Znovu si musím připomenout, že škola neexistuje jenom proto, abychom se měli kde vídat.

„Tak zatím,“ řekne.

Držím se toho. To je to jediné, co mi umožní přežít prázdnotu, která následuje.

Dívala jsem se na jeden ze svých oblíbených pořadů a jedna manželka v něm říkala: „Je to debil, ale je to *můj* debil.“ A já si říkala: *Sakra, pro tohle bych vážně neměla mít pochopení, ale mám, a nakonec – co na tom?* V tom bude asi

podstata lásky – v tom, že někoho miluju, přestože na něm vidím i nedostatky, protože vím, že sama mám taky svoje chyby, a možná ještě větší.

Když jsme šli na první rande, na večeři do TGI Fridays, řekl mi ani ne po hodině: „Musím tě varovat – jsou se mnou potíže. Samé potíže.“

„To takhle varuješ každou holku?“ zeptala jsem se laškovně.

Ale on se mnou nelaškoval. Odpověděl mi naprosto upřímně.

„Ne,“ řekl, „každou ne.“

Tím mi naznačoval, že mu na mně záleží. Hned na začátku.

Nechtěl mi to naznačit. Ale udělal to.

A ačkoli na spoustu podrobností naší první schůzky už dávno zapomněl, dobře si pamatuje, co mi tehdy řekl.

*Já tě varoval, říkává mi, když s ním opravdu není k vydržení. Nemůžeš říct, že jsem tě nevaroval!*

Někdy mě to nutí přitisknout se k němu ještě pevněji.

Někdy to vzdávám a cítím se hrozně, že s tím nemůžu nic dělat.

Jediná chvíle, kdy se naše cesty během dopoledne kříží, nastává o přestávce mezi první a druhou hodinou, a tak ho vyhlížím. Míváme jenom minutku, někdy i míň, ale i za to jsem vždycky vděčná. Je to skoro, jako kdybych dělala docházku. *Láska? Zde!* I když jsme unavení (což bývá skoro vždycky) a i když si nemáme nic moc co říct, vždycky vím, že mě nemine bez povšimnutí.

Dneska se usmívám, protože když se to vezme kolem

a kolem, ráno to dopadlo docela dobře. A on se na mě taky směje.

Dobré znamení. Vždycky vyhlížím dobrá znamení.

Hned po čtvrté vyučovací hodině zamířím k Justinově třídě, ale on na mě nepočkal. Tak jdu do jídelny ke stolu, kde obvykle sedáváme. Není ani tam. Zeptám se Rebeccy, jestli ho neviděla. Řekne, že ne, a nezdá se, že by ji nějak překvapilo, že ho hledám. Nevšímám si toho. Jdu se podívat ke své skříňce, ale tam taky není. Začínám si říkat, jestli nezapomněl anebo jestli si ze mě celé ráno neutahoval. Rozhodnu se zajít se podívat k jeho skříňce, ačkoli je úplně na opačné straně budovy než jídelna. Před obědem tam nikdy nechodí. Ale dnes asi udělal výjimku, protože tam stojí.

Jsem ráda, že ho vidím, ale taky jsem úplně vyčerpaná. Je to tak vysilující. On vypadá ještě hůř, než se já cítím; zírá do své skříňky, jako by tam bylo okno. U někoho by to mohlo znamenat, že se zasníl s otevřenýma očima. Ale to Justin nedělá. Když je mimo, je opravdu mimo.

A teď je zpátky. Zrovna když k němu dojdu.

„Ahoj,“ řekne.

„Ahoj,“ odpovím mu.

Mám hlad, ale dá se to vydržet. Nejdůležitější pro mě je, abychom byli spolu. A je mi jedno, kde to bude.

Skládá si učebnice do skříňky, jako by pro něj dnešní vyučování už skončilo. Doufám, že se něco nestalo. Doufám, že to nechce vzdát. Jestli tady mám trčet já, tak chci, aby tady trčel se mnou.

Narovná se a položí mi ruku na rameno. Něžně. Až příliš

jemně. Kdybych to udělala já jemu, bylo by to normální, ale u něj je to zvláštní. Líbí se mi to, ale zároveň mě to zaráží.

„Pojďme někam ven,“ řekne. „Kam bys chtěla jít?“

A znovu mám pocit, že na tu otázku existuje jediná správná odpověď, a pokud ji netrefím, všechno pokazím. Něco ode mě chce slyšet, ale já nevím co.

„Já nevím,“ řeknu po pravdě.

Nechá svou dlaň sklouznout z mé paže a já si pomyslím: *Fajn, takže tohle byla špatná odpověď.* Ale pak mě vezme za ruku.

„Tak pojd,“ řekne.

V očích má malé jiskřičky. Energii. Světlo.

Zavře svou skříňku a táhne mě za sebou. Nechápu, co se děje. Procházíme ruku v ruce po skoro prázdných chodbách. Tohle nikdy neděláváme. Zašklebí se na mě a přidá do kroku. Připadám si, jako bychom byli malé děti. Teď už opravdu běžíme. Lidé, které míváme, se na nás dívají, jako bychom byli blázni. Je to tak směšné. Doběhne se mnou k mé skříňce a řekne mi, abych si tam taky nechala učebnice. Nechápu to, ale poslechnu ho – má skvělou náladu a já mu ji nechci ničím pokazit.

Jakmile zaklapnu skříňku, znovu vyrážíme. Ven hlavním vchodem. Úplně jednoduše. Prostě utečeme. Vždycky si říkáme, jak rádi bychom odsud vypadli, a tentokrát to opravdu uděláme. Hádám, že mě vezme na pizzu nebo něco takového. Možná přijdeme na pátou hodinu pozdě. Doběhneme k jeho autu a já se ho ani nechci ptát, co to děláme. Jenom ho chci nechat, aby to udělal.

Otočí se a zeptá se mě: „Tak kam chceš jet? Řekni mi upřímně, kam bys chtěla jet.“

Zvláštní. Ptá se mě, jako bych to byla *já*, kdo zná jedinou správnou odpověď.

Vážně doufám, že to není nějaký trik. Vážně doufám, že toho nebudu litovat.

Řeknu to první, co mě napadne.

„Chtěla bych jet k moři. Pojedeme k moři?“

Čekám, že se zasměje a řekne, že by bylo mnohem lepší, kdybychom jeli k němu domů, dokud jsou rodiče v práci, vyspali se spolu a pak se dívali na televizi. Anebo že se mi tím snažil dokázat, jak zbytečné je dělat si plány a že je mnohem lepší rozhodovat se spontánně. Anebo ať si to tedy u moře užiju, ale on že jde na oběd. To všechno je docela klidně možné, a všechny tyhle možnosti se mi zároveň promítají v hlavě.

Jediné, co opravdu nečekám, je to, že by se mu můj nápad mohl líbit.

„Dobře,“ řekne a rozjede se. Pořád předpokládám, že si ze mě jenom utahuje, ale pak se mě začne ptát na cestu. Řeknu mu, jak se dostat na dálnici – znám cestu na jednu pláž, kam jsme s rodiči v létě často jezdili, a jestli máme jet k moři, klidně můžeme jet zrovna tam.

Dívám se na něj, jak sedí za volantem, a zdá se mi, že se mu to líbí. Měla bych z toho mít radost, ale spíš mě to zneklidňuje. Vyvézt mě na nějaké výjimečné místo, aby mi řekl, že se se mnou rozchází – to by byl celý on. Udělat to se vši parádou. Možná mě tam nechá a odjede. Nemyslím si, že by se to mělo stát. Ale je to možné. Mohl by to udělat, aby mi předvedl, že je schopen si věci plánovat. Anebo že se nebojí budoucnosti, jak jsem naznačila.

*Co blázníš, Rhiannon?* ptám se v duchu sebe sama. Přesně jako mi to často říkává on. A mnohdy oprávněně.

*Jen si to uživej, pomyslím si. Protože nejsme ve škole. Jsme spolu.*

Zapne rádio a řekne mi, ať něco naladím. Cože? *Moje auto, moje rádio* – kolikrát jsem to od něj slyšela? Ale zdá se, že to myslí vážně, a tak začnu přepínat z jedné stanice na druhou a hledám něco, co by se mu mohlo líbit. Když se na pár vteřin zaposlouchám do písničky, kterou mám ráda já, zeptá se: „Co třeba tohle?“ A já mu v duchu odpovím: *Vždyť to nenávidíš.* Ale nahlas to neřeknu. Nechám písničku hrát. Čekám, že ji nějak shodí, řekne, že ta zpěvačka zpívá, jako by zrovna měla své dny, anebo něco podobného.

Ale on se místo toho přidá.

Nemůžu tomu uvěřit. Justin si *nikdy* nezpívá s rádiem. Pokřikuje na něj. Komentuje, co říkají moderátoři. Čas od času si možná zabubnuje prsty do volantů. Ale *nikdy* nezpívá.

Napadne mě, jestli si něco nevzal. Ale už jsem ho viděla, když byl na drogách, a takhle to nikdy nevypadalo.

„Co to do tebe vjelo?“ zeptám se ho.

„Líbí se mi to,“ odpoví.

„No jasně!“ ušklíbnu se.

„Ne, vážně!“

On to opravdu myslí vážně. Nesměje se, ani v hloubi duše se mi nevysmívá. Dívám se na něj a jsem si tím jistá. Nevím, co se s ním stalo, ale tohle to není.

„V tom případě...“ řeknu a začnu přepínat stanice, dokud nenajdu písničku, ze které by se můj starý Justin kroutil v křečích.

Nakonec si vyberu Kelly Clarksonovou. Písničku o tom, že co tě nezabije, to tě posílí.

Pustím ji nahlas. A v duchu si říkám, jestli se přidá.

Překvapení!

Oba si zpíváme s rádiem. Nemám zdání, odkud zná slova, ale neptám se ho. Zpívám tu písničku z plna hrdla; nikdy by mě nenapadlo, že bych ji mohla mít tak ráda jako teď, protože díky ní je nyní všechno v pohodě. *My dva* jsme v pohodě. Odmítám přemýšlet o čemkoli jiném. Chtěla bych, aby nám ta písnička vydržela napořád. Protože to je něco, co jsme nikdy dřív nedělali, a je to skvělé.

Když písnička skončí, stáhnou si okénko – chci cítit vítr ve vlasech. Justin beze slova stáhne všechna ostatní okénka v autě, a najednou jako bychom se ocitli ve větrném tunelu nebo na horské dráze. Vypadá tak spokojeně. Díky tomu pohledu si uvědomím, jak málokdy ho vídám spokojeného. Tak spokojeného jako teď – jako kdyby nemyslel na nic jiného než na to, že je spokojený. Obvykle to na sobě nechce nechat znát, jako by se bál, že by mu někdo jeho štěstí mohl ukrást.

Vezme mě za ruku a začne se mě vyptávat. Na osobní věci.

Začne otázkou: „Jak se mají vaši?“

„Já nevím... Tak nějak normálně,“ řeknu. Nikdy dřív mu na mých rodičích v nezáleželo. Ví, že by chtěl, aby ho měli rádi, ale protože si není jistý, co si o něm myslí, raději předstírá, že mu na tom vůbec nezáleží. „Víš, jak to je. Máma se snaží držet všechno pohromadě, ačkoli s tím sama vůbec nic nedělá. Táta má svoje světlé chvílky, ale že by s ním byla nějaká zábava, to tedy moc není. A čím je starší, tím jako by mu na všem záleželo míň a míň.“

„A jaké to je teď, když Liza odjela na vysokou?“



Když mi tu otázku položí, trochu to zní, jako by sám na sebe byl hrdý, že si pamatuje jméno mé starší sestry. Tohle je ten Justin, kterého znám.

„Já nevím,“ řeknu mu. „Víš, že jsme nebyly žádné nejlepší kamarádky, spíš jsme spolu žily ve stavu příměří. Neřekla bych, že mi doma chybí, ačkoli něco bývalo snazší, dokud bydlela s námi, protože jsme na to byly dvě, rozumíš? A teď ani nezavolá. Ani když jí máma telefonuje a nechá vzkaz, nezavolá jí zpátky. Ne že bych jí to vyčítala – určitě má důležitější věci na práci. Vlastně jsem vždycky tak nějak tušila, že jak se jednou odstěhuje z domu, už se nevrátí. Takže mě to nijak zvlášť nepřekvapuje.“

Jak tak mluvím, dojde mi, že se blížím k citlivému tématu – co bude, až skončíme na střední. Ale nezdá se mi, že by si to Justin bral osobně. Místo toho se mě zeptá, jestli se mi nezdá, že je to letos ve škole nějaké jiné. Což je divná otázka. Takovou bych čekala od své babičky. Ne od svého kluka.

Jsem obezřetná.

„Já nevím. Škola je otravná. To platí pořád. Ale víš... sice už se těším, až to budeme mít za sebou, ale taky si dělám starosti, co bude potom. Ne že bych si něco plánovala. To ne. Já vím, že si myslíš, že pořád vymýšlím nějaké plány, ale když se podíváš, co všechno jsem zatím podnikla, abych se připravila na život po maturitě, tak neuvidíš vůbec nic. Plavu v tom stejně jako všichni ostatní.“

*Sklapni, sklapni, sklapni, říkám si v duchu. Proč o tom zase začínáš?*

Ale možná k tomu mám důvod. Možná o tom začínám proto, že chci vidět, jak zareaguje. Justin mě celou dobu zkouší, ale já v tomhle ohledu taky nejsem úplně bez viny.

„Co si o tom myslíš ty?“ zeptám se zkusmo.

A on řekne: „Upřímně řečeno já se prostě snažím žít ze dne na den.“

To vím. Ale oceňuju, že to dokáže říct takhle, jako by se sám snažil mi dokázat, že jsme na stejné lodi. Čekám, jestli neřekne ještě něco víc, třeba něco o včerejšku. Ale on to nechá být. A za to jsem mu vděčná.

Je to něco přes rok a já si za tu dobu říkala snad stokrát, že odteď už všechno bude lepší, že teď začneme znovu. Někdy jsem měla pravdu. Ale zdaleka ne tak často, jak bych si přála.

Nechci být tak bláhová, abych uvěřila, že se všechno může jen tak změnit. Nechci být tak bláhová, abych uvěřila, že jsme nějakým zázrakem unikli tomu, jak to mezi námi vždycky dopadá. Ale zároveň nechci popírat to, co se právě děje. Nechci popírat, že mám radost. Protože jestli mi ta radost připadá skutečná, vlastně nezáleží na tom, jestli skutečná je nebo není.

Místo toho, aby si zapnul navigaci na telefonu, po mně chce, abych mu říkala, kudy má jet. Spletu se a řeknu mu, aby sjel z dálnice o jeden výjezd dřív, ale když mi to dojde, ani trochu se nerozčiluje – prostě se vrátí zpátky na dálnici a popojede o jeden výjezd dál. Teď už mi vůbec nevrta hlavou, jestli není pod vlivem drog. Říkám si, jestli nezačal brát nějaké *léky*. Jestli ano, tak zabraly dost rychle.

Ale nic neříkám. Nechci to zakřiknout.

„Zrovna teď bych měla sedět na hodině angličtiny,“ řeknu, když konečně odbočíme na cestu k pláži.

„Já naologii,“ odpoví Justin.

Ale tohle je důležitější. Učení můžu dohnat později, ale nevím, jak bych později doháněla svůj život.

„Co kdybychom si jen tak užívali den volna?“ navrhone.

„Tak jo,“ přikývnu. „To se mi líbí. Tak často mě napadá, jaké by to bylo jednoduše se sebrat a utéct. Je krásné to jedinou doopravdy udělat. Aspoň na jeden den. Nekoukat jen tak z okna, utéct ven. To bych mohla dělat častěji.“

Možná nám právě tohle celou dobu chybělo. Získat si trochu odstup od všeho ostatního a být si trochu blíž k sobě navzájem.

Cítím, že se tady odehrává nějaká změna k lepšímu.

Vzpomínky. Tohle je ta pláž, na kterou jsme jezdívali, když nám doma bylo moc horko anebo když už tam rodiče nechtěli jenom tak sedět. Když jsme sem přijeli, byli jsme obklopeni jinými rodinami. Jako malá jsem si představovala, že každá rozložená deka je jako dům a určitý počet dek představuje město. Určitě jsem se tady vídala s dětmi, které rodiče taky vozili pořád dokola právě sem, ale už si je nevybavuju. Vzpomínám si jenom na své rodiče – máma byla vždycky zalezlá pod slunečníkem, buď se nechtěla spálit, anebo nechtěla, aby ji někdo viděl; sestra si s sebou přivezla knížku, kterou ani na chvílku neodložila; táta se s ostatními tatínky bavil o sportu nebo o finančních trzích. Když bylo vedro, seběhl se mnou k vodě a ptal se mě, jakou rybou bych chtěla být. Věděla jsem, že správná odpověď je *létající ryba*, protože když jsem mu řekla tohle, vzal mě do náručí a vyhazoval mě do vzduchu.

Nevím, proč mě nikdy dřív nenapadlo vyjet si na tohle místo s Justinem. Loni v létě jsme zůstávali u něj doma a čekali jsme, až jeho rodiče odjedou do práce, abychom si mohli vyzkoušet sex v každé místnosti jejich domu, včetně

šatny a komory. Pak, když jsme to měli za sebou, jsme se dívali na televizi nebo hráli videohry. Někdy jsme obvolali kamarády, abychom zjistili, co dělají oni, a než se Justinovi rodiče vrátili z práce, už jsme byli u někoho doma, popíjeli, dívali se na televizi nebo hráli videohry, případně všechno dohromady. Bylo to skvělé, protože nebyla škola a my dva jsme mohli být skoro pořád spolu. Ale nikam nás to neposunulo.

Nechám si boty v autě, jako jsem to dělávala, když jsem byla malá holka. První krůčky jsou nejisté, asphalt na parkovišti mě píchá do chodidel, ale pak přejdu na písek a je to v pohodě. Přestože jsem nečekala moc lidí, překvapí mě, že pláž je úplně prázdná – skoro jako kdybychom ji přistihli, jak si na chvíli zdřímla.

Nemůžu si pomoci. Seběhnu na ni a párkrát se zatočím. *Moje*, pomyslím si. Celá pláž je jenom moje. Tahle chvíle je jenom moje. Justin je jenom můj. Nikdo a nic na tom nemůže nic změnit. Zavolám na něj a zní to, jako kdybych pořád zpívala písničky z rádia.

Na chvíli se na mě zadívá a já si pomyslím: *Ach bože, to ne, tohle je ta chvíle, kdy mi řekne, že se chovám jako idiot*. Ale pak najednou běží za mnou, popadne mě a zatočí se mnou kolem dokola. Slyšel tu píseň a teď spolu tančíme. Smějeme se a závodíme, kdo jako první doběhne až k vodě. Pak se v ní brodíme, cákáme po sobě a já se sehnou pro pár mušliček. Justin je začne hledat se mnou, skláníme se nad hladinou a hledáme pestrobarevné mušle, které vyblednou, jakmile na slunci oschnou. Je to tak příjemné, stát po kotníky ve vodě a cítit, jak mě celé moře popotahuje, ale stejně mít sílu zůstat stát na místě.

Justin se bezstarostně usmívá a vypadá naprosto spokojeně. Takhle uvolněného jsem ho snad ještě nikdy neviděla. Hrajeme si spolu, ale nejsou to takové ty hry mezi partnery, kde fungují strategie a počítá se skóre a jsou dovoleny různé finty. Ne, od toho všeho jsme se odstříhli.

Navrhnou mu, jestli si se mnou nechce postavit hrad z písku. Vyprávím mu, jak Liza vždycky musela mít svůj vlastní, hned vedle toho mého. Postavila velikou horu z písku a kolem ní vodní příkop, zatímco já si stavěla maličký, do detailů propracovaný domek se vstupními dveřmi a garáží. V podstatě jsem si stavěla domeček pro panenky, který jsem nikdy neměla, a moje sestra si budovala pevnost, o které si vždycky myslela, že ji potřebuje. Nikdy se mého výtvoru ani nedotkla – nebyla ten typ starší sestry, co cítí potřebu zlikvidovat konkurenci. Ale taky by mi nedovolila, abych se dotkla toho jejího. Když jsme skončily, nechaly jsme své hrady stát na pláži, dokud je nerozbije příliv. Někdy se na ně přišli podívat rodiče. Mně potom říkali *To je ale krásné!* a Lize *To je ale veliké!*

Chci si postavit hrad společně s Justinem. Chci, abychom si oba zažili, jaké to je budovat něco společně. Nemáme lopatky ani kbelíčky, všechno musíme udělat ručně. Justin pochopí pojem *hrad z písku* doslova – začne čtvercovou základnou, do které prsty vytvaruje padací most. Já pracuji na hradbách a věžích – balkony nepřipadají v úvahu, ale špičaté věžičky se s trochou dobré vůle dají vyrobit. Čas od času mi něco pochválí – jenom tak prohodí *pěkné* nebo *paráda* nebo *to se ti povedlo* – a já mám pocit, jako by si na téhle pláži konečně začal vzpomínat na slova, která už před mnoha měsíci přestal používat. Vždycky jsem cítila – ane-

bo jenom doufala – že tam někde jsou, zapadlá kdesi v jeho myslí, a teď vidím, že jsem měla pravdu.

Není zrovna teplo, ale na tvářích a na krku cítím paprsky slunce. Mohli bychom nasbírat víc mušliček a začít zdobit, ale stavění hradu mě začíná unavovat a vlastně už mě ani nebaví. Když dokončíme poslední věž, navrhnu mu, abychom se šli projít.

„Tak se ti líbí, co jsme postavili?“ zeptá se.

A já řeknu: „Moc.“

Jdeme k vodě a myjeme si v ní ruce. Justin se ohlíží na náš hrad a chvíli se mi zdá, že duchem bloudí někde jinde. Jinde, ale na pěkném místě.

„Co se děje?“ zeptám se.

Zadívá se na mě, oči tak laskavé, a řekne: „Děkuju.“

Jsem si jistá, že mi to slovo řekl už dřív, ale nikdy to nebylo takové jako teď. Nikdy jsem neměla pocit, že bych si ten okamžik měla zapamatovat.

„Za co?“ zeptám se, ale ve skutečnosti si myslím: *Proč teď? Proč zrovna teď?*

„Za tohle,“ řekne prostě. „Za tohle všechno.“

Strašně ráda bych tomu věřila. Strašně ráda bych věřila, že jsme se konečně dostali do stavu, o kterém jsem si vždycky myslela, že se k němu jednou dopracujeme. Ale je to tak snadné. Připadá mi to až příliš snadné.

„Nic se neděje,“ řekne mi. „Je naprosto v pořádku, jestli jsi šťastná.“

Po tomhle jsem tak dlouho toužila. Není to přesně tak, jak jsem si to představovala, ale tak už to bývá. Najednou nedokážu myslet na nic jiného než na to, jak moc ho miluju. Nenávist je pryč. Není ve mně ani špetka nenávisti,

jen láska. A přitom to vůbec není děsivé. Je to pravý opak děsivého.

Pláču, protože jsem šťastná, a taky pláču, protože si až teď uvědomuju, jak moc jsem čekala, že budu nešťastná. Pláču, protože poprvé za hodně dlouhou dobu mám konečně pocit, že můj život dává smysl.

Vidí slzy v mých očích a neutahuje si ze mě. Ani se neurazí a nezačne se mě vyptávat, co zase řekl špatně. Neřekne mi, že mě varoval. Neřekne mi, abych toho nechala. Ne, jenom mě obejmě a pevně mě drží a ze všech těch věcí, které jsou jenom slovy, udělá něco mnohem víc než slova. Útěchu. Dá mi něco opravdu hmatatelného – svou přítomnost, své objetí.

„Jsem šťastná,“ řeknu tiše, aby si nezačal myslet, že pláču kvůli něčemu, co je špatně. „Vážně jsem.“

Vítr, pláž, slunce – to všechno je pořád kolem nás, ale to jediné, na čem záleží, je, že jsme spolu. Objímám ho stejně pevně, jako on objímá mě. Dospěli jsme do stavu dokonalé rovnováhy, ve kterém jsme oba tak trochu silní a oba tak trochu slabí, oba dáváme a oba bereme.

„Co se děje?“ zeptám se ho.

„Tiše,“ zašeptá. „Nepřemýšlej o tom.“

Nechce se mi o ničem přemýšlet. Naopak, zdá se mi, že mám ve všem jasno. Ničeho se nebojím, jsem spokojená. Políbím ho a pokračuju v naší dokonalé rovnováze, až náš dech splyne v jeden. Zavřu oči a cítím povědomý dotyk jeho rtů. Ale dnes je něco jinak. Nelíbáme se jenom svými rty, neobjímáme se jenom těly. Dotýkáme se něčím, co přesahuje naše těla – tím, kým jsme a kým budeme. Líbáme se z hlubokého přesvědčení a nacházíme v tom polibku hlu-

biny toho druhého. Působí to, jako když elektrický výboj přeskočí do vody, jako když vzplane papír, jako když nám do očí proniknou paprsky slunce. Přejíždím mu dlaněmi po zádech a po hrudi, jako bych se potřebovala ujistit, že tam opravdu je, že se to všechno opravdu děje. Na chvilku nechám dlaně ležet na jeho šíji. On se zastaví s rukama na mých bocích. Sjedu prsty k jeho pásku, ale on mi vrátí ruce zpátky a políbí mě na krk. Přisaju se rty pod jeho ucho. Políbím ho na usmívající se ústa. A nakazím se jeho úsměvem.

Užíváme si to. Oba dva si to užíváme.

Nevím, kolik je hodin. Vlastně ani nevím, kolikátého je. Soustředím se jenom na tuhle chvíli. Na nic jiného než tady a teď. A to mi bohatě stačí.

Nakonec sjedu dlaní po jeho paži a vezmu ho za ruku. Chvilí jen stojíme proti sobě, pár vteřin anebo možná pár minut, držíme se za ruce, čelo na čelo, rty na rty, úplně zbaveni touhy, protože už všechno máme.

Pak se od sebe odlepíme, ale pořád se držíme za ruce. Vyrážíme společně po pláži, jak to tak zamilované páry dělají. Čas znovu začne plynout, ale už mě to neděsí.

„Tohle je úžasné,“ řeknu. A pak se hned chytну za nos a čekám, že mi Justin řekne něco v tom smyslu, že je zbytečné říkat, co je zřejmé. Jenže dnes, v tuhle chvíli a na tomhle místě, jen přikývne. Zadíává se na slunce, které se pomalu sklání k obzoru. Myslím, že v dálce vidím loď, ale klidně by to mohly být i plovoucí trosky nebo jen optický klam.

Chtěla bych, aby každý den byl jako tenhle. Nechápu, proč by to tak nemohlo být.



„Měli bychom to takhle dělat každé pondělí,“ řeknu.  
„A taky v úterý. A ve středu. A ve čtvrtek. A v pátek.“

Říkám to z legrace. Ale vlastně to myslím vážně.

„To by se nám to rychle omrzelo,“ namítne Justin. „Je mnohem lepší udělat to jenom jednou.“

Jenom jednou? Nevím, jak to myslí. Nechápu, jak to vůbec může říct.

„A už nikdy víc?“ zeptám se. Nerada bych se mýlila. Vážně nerada.

„Nikdy neříkej nikdy,“ usměje se.

„Já nikdy neřekla nikdy,“ připomenu mu.

Máme společnost. Na pláži se objeví další páry. Jen několik, a všechny jsou starší než my. Nikdo se nás neptá, jak to, že nejsme ve škole. Nikdo se nás neptá, co tady děláme. Naopak, tváří se, jako by nás tady rádi viděli. Mám z toho pocit, jako bychom sem patřili, jako by to, co teď děláme, bylo správné.

*Takhle by to mělo být*, říkám si v duchu. A pak se zadívám na Justina a pomyslím si: *Řekni mi, že takhle to bude.*

Nechci se ho na to ptát. Doufám, že to vydržím a nezeptám se. Často jsou to právě moje otázky, které všechno pokazí.

Nechci, aby tenhle okamžik byl tak křehký, ale stejně ho tak musím brát.

Začíná mi být zima. Přece jen není léto a chladný vítr mi to dost jasně připomíná. Když se zachvěju, Justin mě vezme kolem ramen. Navrhnu mu, abychom se vrátili k autu a vytáhli muchlovací deku, kterou vozí v kufru. A tak se otočíme a vracíme se zpátky po svých stopách. Náš hrad pořád stojí, ačkoli se k němu už blíží vlny.

Vezmeme deku a vrátíme se s ní na pláž. Místo abychom se do ní zabalili, rozložíme ji do písku a lehneme si těsně vedle sebe. Díváme se na nebe a na pomalu plynoucí mračky. Čas od času nad námi přeletí racek.

„Tohle je nejkrásnější den v mém životě,“ řeknu.

Nahmatá mou ruku a stiskne ji.

„Povídej mi o tom, kdy ses cítila podobně jako teď,“ pobídne mě.

„Já nevím...“ Nedovedu si představit žádný den, kdy mi bylo tak krásně jako dnes.

„Jeden den. První, co tě napadne.“

Snažím se vzpomenout si na chvíle, kdy jsem byla šťastná. Opravdu šťastná, jako kdybych se na celý svět dívala přes růžové brýle. A pak se mi najednou vybaví to poslední, co bych čekala. Nechápu, proč se mi v hlavě objevila zrovna tahle vzpomínka. Víím, že chce něco slyšet, ale předem ho varuju, že to je hloupost. Řekne, že to stejně chce vědět.

Otočím se k němu a položím mu ruku na prsa. Chvilí po nich mlčky kroužím prstem.

*Je tady se mnou. Jsem v bezpečí.*

A tak mu řeknu: „Je to zvláštní, ale to první, co mě napadlo, byla módní přehlídka pro matky a dcery.“

Chci, aby mi slíbil, že se mi nebude smát. Slíbí mi to. A já mu věřím.

„Bylo to někdy ve čtvrté třídě nebo tak,“ řeknu pomalu. „V Renwick's dělali charitativní přehlídku na pomoc obětem hurikánu a přišli do naší třídy, že hledají dobrovolníky. Ani jsem se neptala mámy, prostě jsem se přihlásila. A když jsem s tím přišla domů – no, víš, jaká je moje máma. Byla z toho zděšená. Dost na tom, že ji vytáhnu na nákupy. Ale

módní přehlídka? Před cizími lidmi? To bylo, jako bych po ní chtěla, aby pózovala pro *Playboy*. Bože, to je děsivá představa.“

Některé holky mají mámy, které se zamlada bez ustání jen smály, chichotaly, flirtovaly a oblékaly se do super přílehavých oblečků. Moje máma je jiná. Moje máma zřejmě byla vždycky taková, jaká je teď. Snad ovšem kromě toho jediného dne.

Řeknu Justinovi: „Ale nakonec neřekla ne. Asi až teď mi dochází, co všechno kvůli mně protrpěla. Ale nechtěla, abych šla za učitelem a odhlásila se. Ne, když ten den přišel, jely jsme do Renwick's a šly jsme tam, kam nás poslali. Myslela jsem, že nás obléknou do stejných kostýmů, ale ne. Místo toho nám řekli, že si můžeme vybrat úplně cokoli, co mají skladem. Tak jsme si začaly zkoušet, co nás napadlo. Já samozřejmě chtěla nějaké dlouhé šaty – tehdy jsem ještě byla malá holka. Nakonec jsem si vybrala bledě modré šaty se spoustou volánů. Připadaly mi úplně úžasné.“

„Určitě byly nádherné,“ řekne Justin.

Dloubnu ho do žeber. „Nech toho! Nech mě to dopovědět.“

Přitiskne si mou ruku na prsa. Než se nadechnu, abych to dopověděla, nakloní se ke mně a rychle mě políbí. Mám pocit, že tím by celá ta historka mohla skončit, ale on ji chce slyšet celou: „Tak pokračuj.“

Na okamžik váhám, kde jsem vlastně skončila, protože jsem se soustředila na to, co se děje teď a tady. Ale pak si vzpomenu: Máma. Ta módní přehlídka.

„Tak jsem se navlékla do těch rádobý plesových šatů,“ vyprávím mu. „A pak byla na řadě máma. Překvapila mě,

protože si taky začala vybírat dlouhé šaty. Nikdy dřív jsem ji neviděla takhle vystrojenou. A myslím, že to pro mě byl úplně největší zážitek. Nakonec jsem to nebyla já, kdo se tam proměnil jako Popelka na bále. Byla to ona.

Když jsme si vybraly oblečení, nalíčili nás a všechno. Bála jsem se, že z toho máma bude nervózní, ale jí se to vlastně líbilo. Ani s ní moc nedělali, jen jí trochu napudrovali tvář. Nic víc. Najednou byla překrásná. Víím, že se tomu těžko věří, když ji znáš takovou, jaká je teď. Ale ten den vypadala jako filmová hvězda. Všechny ostatní matky ji obdivovaly. A když přišel čas a my jsme vyšly na molo, všichni nám tleskali. Obě jsme z toho měly takovou radost, a bylo to doopravdy, chápeš?“

Bylo to opravdové jako to, co se děje teď – jako to, že Justin leží vedle mě a poslouchá mě, jako večerní nebe nad námi, jako písek a šumění moře. Je to tak moc opravdové, až mi to připadá neskutečné. Jako bych si dodnes ani nedokázala představit, že se dá tohle všechno cítit a doopravdy zažít.

„Ty šaty jsme si samozřejmě nechat nemohly,“ pokračuju po chvíli. „Ale pamatuju si, jak máma celou cestu domů vykládala, jaké to bylo úžasné. Když jsme přijely, táta se na nás díval, jako bychom byly z jiného světa, ale úžasné bylo, že tu hru začal hrát s námi. Místo toho, aby se nám posmíval, spustil o tom, že jsme jeho supermodelky, a prosil nás, abychom mu udělaly módní přehlídku u nás v obýváku, což jsme taky udělaly. Všichni jsme se u toho nasmáli. A to bylo všechno. Ten den skončil a já mám pocit, že máma se od té doby nikdy nelíčila. A neříkám, že ze mě vyrostla nějaká supermodelka. Ale ten den mi připomíná ten dnešní, protože na chvíli bylo všechno úplně jinak.“

„Vypadá to tak,“ řekne Justin. A pak se na mě zadívá, jako by si až teď uvědomil, že jsem skutečná, že jsem opravdu *tady*. To, co jsem mu právě vyprávěla, za takový pohled nestojí. Což znamená, že za něj stojím já.

„Ani se mi nechce věřit, že jsem ti o tom vyprávěla,“ přiznám se. Skoro jako bych mu tím chtěla dát příležitost, aby si to všechno ještě rozmyslel.

„Proč ne?“

„Jen tak. Nevím. Prostě to zní tak divně.“

„Ne,“ řekne, „zní to jako den, který sis užila.“

„A co ty?“ zeptám se ho. Víím, že trochu riskuju. Jedna věc je, že mě chvíli opravdu poslouchá. Ale chtít po něm, aby mi sám něco vyprávěl, to je něco jiného.

„Já nikdy na žádné módní přehlídce pro matky a dcery nebyl,“ řekne žertovně.

Ha ha. Takže to možná opravdu nebere vážně. Bouchnu ho do ramene a řeknu: „To nemyslím. Řekni mi, kdy sis nějaký den užil tak jako tenhle.“

Vidím, jak o tom přemýšlí. Zpočátku se mi zdá, že váhá, jestli mi vůbec něco vyprávět. Ale pak si uvědomím, že ne, že se jen snaží vzpomenout si na něco zajímavého.

„Vzpomínám si na jeden den, když mi bylo jedenáct,“ začne. Nedívá se na moře nebo někam do prázdna, ponořen do svých vzpomínek. Ne, dívá se mi do očí, jako by mi chtěl říct, že tenhle příběh je jenom pro mě. „Hráli jsme s kamarády na schovávanou. Byli jsme v lese a já jsem z nějakého zvláštního důvodu usoudil, že nejlíp se schovám, když vylezu na strom. Myslím, že jsem nikdy předtím na strom nevylezl. Ale našel jsem si jeden s větvemi nízko u země a začal jsem šplhat výš a výš. Připadalo mi to stejně

přirozené jako chůze. V mých očích ten strom měl padesát metrů, možná i sto. Najednou jsem vylezl nad vrcholky ostatních stromů. Šplhal jsem dál, ale kolem mě už nebylo nic. Jenom já sám, přilepený ke kmeni stromu, vysoko nad zemí.

Bylo to kouzelné. Jinak se to ani nedá popsat. Slyšel jsem, jak dole pokřikují kamarádi, kteří se už nechali najít, ale já sám jako bych v tu chvíli byl úplně jinde. Díval jsem se na celý svět z výšky, což je úžasný pocit, zvlášť když je to poprvé. Do té doby jsem ještě nikdy neletěl letadlem. Možná jsem nebyl ani v žádné hodně vysoké budově. A najednou jsem byl tak vysoko nad vším, co jsem znal. Dostal jsem se na úžasně místo, a navíc jen vlastními silami. Nikdo mi k tomu nepomohl. Nikdo mi neřekl, jak to mám dělat. Lezl jsem pořád výš a výš a výš a tohle byla moje odměna. Mohl jsem se na svět dívat z výšky a být nad ním úplně sám. A najednou jsem zjistil, že přesně po tom jsem toužil.“

Skoro se rozpláču, když si ho tam představuju. Čas od času mi povídá něco o svém dětství, ale nic takového. Obvykle si jenom stěžuje na to, co bylo špatné. Anebo otravné. Spíš se na to vymlouvá.

Nakloním se k němu. „To je úžasné.“

„Jo, byla to paráda.“

„A to bylo v Minnesotě?“

Chci mu dát najevo, že si pamatuju, co mi kdy vyprávěl – jak se s rodinou stěhovali, jaká tam byla zima – aby věděl, že mi o sobě může říct víc.

Taky mu o sobě chci říct víc. Vždycky jsem mu chtěla říct víc o sobě, ale teď, když vím, že mě poslouchá – opravdu poslouchá – je to něco úplně jiného.

„Chceš slyšet, jaký den mi to ještě připomíná?“ zeptám se ho a přitisknu se k němu ještě blíž, jako bych chtěla z našich těl postavit hnízdo a zachytit do něj všechny takové vzpomínky.

Přivine mě těsněji k sobě, uzavře hnízdo. „Jasně.“

„Naše druhé rande,“ špitnu tiše.

„Vážně?“ Vypadá překvapeně.

„Vzpomínáš si na něj?“

Nevzpomíná. Což mu nemám za zlé, protože to nebylo tak, že bychom každé své setkání oficiálně prohlásili za rande. Před tím, než jsme si spolu poprvé vyšli, jsme se mnohokrát potkali na různých večírcích, bavili se spolu a trochu flirtovali. Mám na mysli druhou párty, na kterou jsme společně přišli a společně z ní odešli a většinu času strávili spolu.

„Ten večírek u Dacka?“ připomenu mu.

„No jo...“

Pořád tápe. „Já nevím,“ řeknu. „Možná se to ani jako rande nepočítá, ale bylo to podruhé, co jsme se spolu vyspali. A ty jsi tehdy byl... takový něžný. Ale nerozčiluj se, jo?“

Nechci to pokazit. Bojím se, že bych mohla říct něco, čím to celé pokazím. Proč prostě nezmlknu, když je všechno zrovna v pohodě?

Ale pak řekne: „Slibuju, že na tom není nic, co by mě mohlo rozčítit.“ A zvedne dva prsty, jako že přísahá. Něco takového ještě nikdy neudělal.

Úsměv. Nekazím to. Opravdu ne. „Tak jo,“ řeknu. „No, poslední dobou... jako bys pořád někam spěchal. Spíme spolu, ale není na tom nic... intimního. Ale mně to nevadí. Je to fajn. Jen jednou za čas je opravdu krásné být spolu...“

takhle. A na tom večírku u Dacka to bylo podobné. Jako bys měl všechen čas na světě a chtěl jsi, abychom si to spolu užili. Bylo to nádherné. Tehdy ses na mě tak zasněně díval. Jako kdyby... no, jako kdybys vylezl na ten vysoký strom a našel mě tam. Bylo to krásné, i když to bylo na cizím dvorku. Vzpomínáš si, jak jsi mě tehdy popotáhl stranou, aby na mě svítil měsíc? Říkal jsi, že v něm celá zářím. A já si tak připadala – jako bych zářila. Protože ses na mě tak díval.“

Ještě nikdy jsem se mu takhle nesvěřovala. Za celou tu dobu, co jsme spolu, jsem s ním snad nikdy nemluvila takhle otevřeně, aniž bych si všechno předem rozmýšlela, než to řeknu nahlas. Myslela jsem si, že stačí, když si to myslím sama pro sebe.

*Co se to děje?* říkám si v duchu. Protože teď se ke mně naklání a líbá mě a všechno je tak strašně romantické. Justin už dřív dělal různé romantické věci, to ano. Ale ještě nikdy se mu nepodařilo, aby bylo najednou romantické úplně všechno. Celý vesmír je v tuhle chvíli romantický. A já to tak chci. Strašně moc to chci. Chci, aby mě políbil. Chci, aby mi takhle bušilo srdce. Chci tohle hnízdo z mého a jeho těla. Chci to, protože je to tak neskutečně skutečné.

Je tolik dalších věcí, které bychom si mohli říct, ale já neřeknu ani jednu z nich. Ne proto, že bych se bála, že tím všechno pokazím, ale proto, že právě teď jsem naprosto spokojená. Nic víc nepotřebuju.

Zavřeme oči. Odpočíváme v náručí toho druhého.

Nějak jsme se dostali do stavu, o kterém sní všichni, kdo věří, že jednou bude líp.



Ani si neuvědomím, že usínám. Je nám tak dobře, že se to prostě nějak stane.

Pak mi najednou zazvoní telefon a ten zvuk je mnohem ostřejší a nepříjemnější než šumění moře. Víím, kdo mi volá, a přestože bych to nejraději ignorovala, víím, že nemůžu. Otevřu oči, odtáhnu se od Justina a zvednu telefon.

„Kde jsi?“ zeptá se máma.

Podívám se na hodinky. Škola už dávno skončila.

„Jenom jsem si na chvíli vyšla s Justinem,“ řeknu jí.

„Táta se dneska vrací domů, tak chystám společnou večeři.“

„Dobře. To určitě stihnu. Za hodinku jsem tam.“

Sotva ta slova vypustím z úst, čas, který se zastavil, se znovu dává do pohybu. V duchu se zlobím na mámu, že mi to takhle pokazila, a taky sama na sebe, že jsem to dopustila.

Justin se posadí a dívá se na mě, jako kdyby věděl, co jsem právě udělala.

„Už je pozdě,“ řekne. Zvedne deku a vytřepe z ní písek. Pak ji společně skládáme, přibližujeme se k sobě a zase se vzdalujeme, až ji poskládáme do tlustého čtverce. Obvykle ji jenom zmuchláme a hodíme do kufru.

Cesta zpátky je úplně jiná. Už to není dobrodružství, jen návrat domů. Ani nevím proč, ale vykládám mu o všech těch věcech, o kterých normálně nechce ani slyšet – o vztazích jiných párů, o tom, jak se Rebecca usilovně snaží dostat na dobrou školu a strčit nás všechny do kapsy (a já jí držím palce), i o tom, jaký cítím tlak, abych se taky dostala na nějakou lepší školu.

Po chvíli zapadá slunce, Justin rozsvítí světla a z rádia

si vybíráme spíš ploužáky. Dám mu hlavu na rameno, zavřu oči a na chvíli zase usnu. Ne že bych chtěla, ale je mi prostě dobře. Obvykle se k němu tisknu, abych si něco dokázala, abych si ho nárokovala. Ale teď je to jenom z pocitu, že je tady. Že máme svoje hnízdo.

Když se proberu, už se blížíme k našemu domu. Škoda.

Jediná možnost, jak se vyhnout depresi, je vybudovat si můstek mezi tímhle okamžikem a nějakým *příště*, kdy nám bude stejně dobře jako teď. Není nutné si to do puntíku naplánovat předem. Jenom chci vědět, že to zase někdy přijde.

„Kolikrát myslíš, že se můžeme ulít ze školy, než z toho budeme mít problém?“ zeptám se ho. „A když tam ráno přijdeme, myslíš, že si vůbec někdo všimne, když odpoledne zmizíme?“

„Myslím, že by si toho časem všimli,“ řekne opatrně.

„Tak jednou za týden? Anebo za měsíc? Od zítřka?“

Čekám, že se tomu bude smát, ale on se místo toho tváří utrápeně. Ne kvůli tomu, co říkám, ale kvůli tomu, že mi to nemůže odkývat. Většinou, když je smutný, tak to беру jako špatné znamení. Ale dneska je to právě naopak: Chápu to jako známku toho, že pro něj tenhle den znamenal tolik jako pro mě.

„Ale i kdyby to nešlo, půjdeme spolu na oběd?“ zeptám se ho.

Přikývne.

„A možná bychom si po škole mohli někam vyrazit?“

„Asi jo,“ řekne. „Hele, ani nevím, jestli na zítra něco nemám. Teď se na to nějak nedokážu soustředit.“

Plány. Možná má pravdu – možná se ho opravdu pořád

snažím poutat k sobě, místo abych nechala věcem volný průběh. „Tak jo,“ řeknu. „Zítřka je zítřka. Dnešek bychom měli zakončit nějak hezky.“

Poslední písnička. Poslední křižovatka. Poslední ulice. Ať už se člověk sebevíc snaží držet se nějakého krásného okamžiku, dřív nebo později to musí skončit.

„Tak jsme tady,“ řeknu, když dojedeme k našemu domu.

*Pojďme to vždycky dělat takhle*, chtěla bych mu říct.

Zaparkuje u chodníku. Otevře dveře.

*Pojďme to zakončit nějak hezky*, říkám si v duchu sama pro sebe i pro něj. Je tak snadné pokazit něco pěkného. A chce to spoustu sebeovládání to nepokazit.

Políbím ho na rozloučenou. Políbím ho vášnivě a on mi vášnivě odpovídá. Ten okamžik je jenom náš, je mezi námi dvěma.

„To je hezký konec,“ řeknu mu, když se od sebe odlepíme. A než na to stačí odpovědět, vystoupím.

Pozdě v noci, těsně před tím, než jdu spát, mi zavolá. Obvykle nevolá, jen píše textovky. Když má pocit, že bych něco měla vědět, tak mi to napíše, ale nikdy o tom nechce diskutovat.

„Ahoj!“ ozvu se trochu ospalým hlasem, ale šťastná.

„Ahoj,“ řekne tiše.

„Dneska to bylo nádherné. Díky,“ řeknu mu rychle.

„Jo.“ Zní nějak divně, jako by se od chvíle, co jsme se rozloučili, něco změnilo. „Hele, pokud jde o ten dnešek...“

Teď už nejsem ani šťastná, ani ospalá. Srdce mi buší jako o závod. Zkusím to odlehčit vtípem.

„Chceš mi říct, že nemůžeme každé odpoledne vynechat školu? To nezní jako ty.“

„No jo,“ řekne, „jenom jsem ti chtěl říct, že bych byl nerad, kdyby sis myslela, že to každý den bude takové jako dneska. Protože nebude, jasné? Nejde to.“

Skoro mi to připadá, jako by o tom přesvědčoval spíš sám sebe.

„Já vím,“ řeknu mu. „Ale možná to stejně bude trochu lepší, ne? Mohlo by to být lepší.“

„To nevím. Jenom jsem chtěl, abys tohle věděla. Dneska to bylo fajn, ale byla to výjimka.“

„No jo.“

„Tak fajn.“

„Fajn.“

Povzdychne si. A já si znovu musím připomínat, že tahle jeho lítost není nic, co bych si měla vyčítat. Je prostě smutný, protože nemůže být se mnou.

„To je všechno,“ řekne.

Nevím, co bych mu na to měla říct. Jestli se bojí, že od něj teď čekám, že to každý den bude stejné jako dnes – to snad ani nemůže myslet vážně, ne? Rozhodnu se, že to nechám plavat, a řeknu jen: „Tak se uvidíme zítra.“

„No jasně.“

„A ještě jednou díky. Je mi jedno, jestli z toho zítra budeme mít nějaký průšvih. Stálo to za to.“

„Jo.“

„Miluju tě,“ řeknu mu.

Ne že by mi Justin odpověděl stejně. Většinou se rozčiluje, když mu to říkám, protože to prý stejně dělám jenom proto, že ho zkouším, jestli mi taky řekne, že mě miluje.

Někdy má pravdu. Ale dneska to říkám z úplně jiného

důvodu. A když mi odpoví jen „dobrou noc“, bohatě mi to stačí.

Nevím, co bude zítra, ale po dlouhé době se na další den opravdu těším.

## Kapitola druhá

Máma je jako obvykle už vzhůru a sedí u kuchyňského stolu. Jako by se bála, že jí táta nebo já zasedneme místo, pokud tam nebude první – a kdyby ji někdo z nás připravil o místo u stolu, kde by pak strávila zbytek dne?

„Sluší ti to,“ řekne mi. Což by bylo milé, kdyby její hlas nezněl tak podezíravě.

Nevysvětluju jí, že jsem si na sobě dala záležet, protože právě slavím jednodenní výročí dne, kdy se všechno obrátilo k lepšímu. To by pak byla ještě podezíravější.

„Mám referát,“ řeknu místo toho.

Je mi jasné, že se nebude vyptávat, z jakého předmětu nebo o čem ten referát bude.

Nemůžu se dočkat, až vyrazím do školy a zase se uvidíme. Doufám, že se teď u sebe doma cítí stejně. Mohla bych mu poslat textovku a zeptat se, ale jestli se všechno má změnit, tak se musím změnit i já. Nemusím vždycky všechno rozebírat.

Ještě chvíli si s mámou povídáme, ale ani jedna z nás tu druhou vlastně neposlouchá. Chtěla bych už vyrazit, a ona se nemůže dočkat, až tu zůstane sama. A tak je to vždycky.

Musím jet autobusem, protože moje auto stojí od včerejška před školou. Mohla bych poprosit Rebeccu nebo někoho jiného, aby mě svezli, ale pak bych se s nimi musela celou cestu bavit a nemohla bych přemýšlet.

Když vystoupím z autobusu, nikde na parkovišti nevidím jeho auto. Přijede až na poslední chvíli.

Ale tentokrát si všimne, že tam na něj čekám. Jde za mnou. Řekne *Ahoj*.

Snažím se nezahltit ho štěstím, které cítím. Je celkem brzy ráno. Vypadá rozespale.

„Co dneska? Nechceš se ulít?“ zeptám se, jen abych si do dnešního dne přetáhla něco ze včerejška.

Vypadá zmateně. „To myslíš vážně?“

„Ne,“ uklidňuju ho. „Ale můžu snad o něčem snít, ne?“

„No jo.“ Vyrazí ke vchodu a předpokládá, že půjdu s ním. Což udělám.

Chápu to. Aspoň myslím. Vzhledem k tomu, že si to dneska nemůžeme zopakovat, nemá vůbec smysl o tom přemýšlet. Jinak by totiž cokoli, co dnes podnikneme, ve srovnání se včerejškem bylo ubohé.

Zkusím ho vzít za ruku.

Nenechá se.

„Co to do tebe vjelo?“ ptá se mě.

*Včerejšek*, pomyslím si, ale podle toho, jak se na mě dívá, teď není ta pravá chvíle, abych mu to řekla.

Ani nepočká, co mu odpovím.

Prostě jde dál.

V duchu si říkám, že to není Vztekly Justin. Bude to Ztracený Justin. Určitě.

Když si představíte někoho, kdo se ztratil, bývá to obvykle na místech jako v hlubokém lese. Ale v Justinově případě si představuju učebnu ve škole. Ne že by měl nějaké problémy s učením. To by byl dobrý důvod, ale ne. On se prostě nudí. A proto nesleduje, co se kolem děje. Ale čím hůř to s ním vypadá, tím víc se cítí ztracený a tím víc to celé nenávidí.

Snažím se zůstat v duchu na té pláži. Učitelé nám něco vykládají, s Justinem se během přestávky mezi první a druhou hodinou jen letmo pozdravíme, a tak mám dost času vzpomínat na to, jaké to bylo. Moje mysl se mění ve stroj času, protože se potřebuju vrátit do včerejška.

Vím, že během třetí hodiny mě Rebecca začne vyslychat, protože na výtvarné výchově sedíme vedle sebe. A přesně tak to taky je.

„Kde jsi byla?“ zeptá se šeptem. „Co se stalo?“

Výtvarná výchova je jedna z mála hodin, které máme společné, protože na naší škole rádi oddělují nadané žáky od těch méně nadaných, jako kdyby se báli, že pobyt v jedné místnosti se mnou by Rebecce mohl zhoršit známky. Někteří z méně nadaných využívají hodiny výtvarné výchovy jako příležitost se pomstít. Pro mě je to příležitost popovídat si s Rebeccou.

Pan K. má před tabulí připravený motor z auta a dá nám



za úkol, abychom ho nakreslili uhlem. Vždycky říká, abychom se mezi sebou nebavili, ale když jsme potichu a on vidí, že pracujeme, je mu to úplně jedno.

Rebečina kresba vypadá oproti té méj hodně bídně a já se v duchu stydím, že z toho mám radost.

Řeknu jí, že jsme si s Justinem vyrazili na pláž. Že to bylo neplánované, spontánní rozhodnutí a že to dopadlo naprosto báječně.

„Taky jsi mi mohla říct. Jeli bychom s Benem s vámi,“ řekne vyčítavě.

Ben je její kluk. Taky je chytrý. Justin ho nemůže ani cítit.

„Příště,“ ujistím ji. Obě víme, že to je planý slib, ale ani jedné z nás to nevadí. Naše kamarádství nevyžaduje, aby utíkala z vyučování a Ben s Justinem spolu dobře vycházel. Známe se už tak dlouho, že ani nemusíme mít společné zájmy, a přesto si rozumíme.

„A nebyla tam zima?“ zeptá se.

„Na koupání to nebylo,“ řeknu. „Ale bylo dost teplo na to, aby se tam dalo vydržet.“

Přikývne. Většinou jí říkám jenom to, co dává smysl.

Tentokrát toho musím dost vynechat.

Přemýšlím, jestli za ním mám jít k jeho skřínce jako včera. Ale ze zvyku se zajdu nejdřív podívat do jídelny. Je tam, na stejném místě jako vždycky.

„Ahoj,“ řeknu.

Kývne na mě. Posadím se.

„Ptal se tě někdo na včerejšek?“ zeptám se tiše. „Neměl jsi z toho nějaký průšvih, že ne?“

Namáčí si hranolky do kečupu. To je celý jeho oběd.

„Myslím, že v pohodě,“ řekne. „A ty?“

„Rebecca byla zvědavá. Ale jinak zatím nic.“

„Rebecca? Zvědavá? Tak to je novinka.“

„Říkala, že by příště s Benem chtěli jet s námi.“

„Nejsem si jistý, jestli by nás Ben pustil do toho svého mercedesu. Asi bychom si museli zout boty.“

Jen jednou jedinkrát jsme šli na večírek k Benovi a on chtěl, aby se všichni hned u dveří zouvali. Oběma nám to připadalo strašně směšné. „Kdyby jen věděl, že moje ponožky jsou mnohem špinavější než boty,“ řekl Justin a od té doby jsme se tomu ještě dlouho smáli.

„Ale Rebecce nic neříkej,“ varuju Justina. Zvedne ruku a předstírá, že si zapíná pusku na zip. Oddychnu si.

Jdu si pro jídlo, a když se vrátím, sedí u stolu Rebecca a další naši kamarádi, takže se s Justinem zapojíme do hovoru, místo abychom se bavili spolu. Když zazvoní, zeptám se ho, jestli má po škole čas, ale on odpoví, že musí do práce. Říká mi to tak vyčítavě, jako bych si jeho směny měla už dávno pamatovat. Ale Target ty e-maily posílá jemu, ne mně.

Nechám to plavat. Místo toho si řeknu, že mám štěstí, že sama zatím do práce chodit nemusím. Vždyť Justin na tu svou jenom nadává. Připomínám si, že včerejšek byl především o svobodě volby, ale že takovou svobodu nemáme každý den.

Důležité je, že když měl možnost, rozhodl se strávit svůj volný čas se mnou. A můžu jen doufat, že se i příště rozhodne stejně.

Když se z práce vrátí domů, pošle mi textovku. Jen čtyři slova.

*Dneska to byl blázinec.*

Odepíšu mu ještě stručněji.

*No jo.*

Vzorce. Další den ráno myslím na vzorce. Anebo přesněji řečeno na to, jak se všechno střídavě zlepšuje a zase kazí. Jsem zvyklá na to, že je někdy líp a někdy hůř. V pondělí, když jsme se sebrali a odjeli k moři, bylo líp. To je jasné.

Ale teď – teď není ani dobře, ani špatně. Jako kdybychom se ocitli úplně mimo graf.

Nezlobí se na mě. Tím jsem si jistá. Ale jeho láska je teď pasivní.

Nechápu to. A nejhorší je, že nemám nikoho, s kým bych si o tom promluvila. S Justinem určitě ne. Kdykoli se zmíním o tom výletu k moři, tváří se, jako by se to nikdy nestalo. S Rebeccou to taky nejde. Kdybych jí řekla víc, vypadalo by to šílenější, než to je. S mámou? Vyloučeno. Že je někdy líp a někdy hůř – o takových věcech se spolu zásadně ne bavíme, jako bychom si je vůbec nechtěly připustit.

Vím, že za to, co jsme spolu v pondělí prožili, stojí bojovat. Ale nemám nikoho, proti komu bych bojovala, a tak se místo toho obrátím sama proti sobě.

Vím, že se mi to nezdálo.

Ale zdá se, že teď mi nezbývá než stáhnout se do vlastní představitosti.

## Kapitola třetí

Ve čtvrtek dorazím do školy jako první a čekám na něj. Ani o tom moc nepřemýšlím. Prostě to udělám.

„Ježíši, Rhiannon,“ řekne, sotva vyleze z auta. Ustoupím stranou, on si vytáhne batoh a zabouchne za sebou dvířka.

„Co je?“ zeptám se.

„Co je?“ opakuje vysokým, vzteklým dívčím hlasem. Takhle se obvykle chová, když má špatnou náladu.

„Blbé ráno?“

Zavrtí hlavou. „Hele, Rhiannon, nech mě aspoň na dvě minuty vydechnout, jo? Nechci nic víc než dvě minuty denně, kdy po mně nikdo nebude nic chtít. Ani ty. To je všechno.“

„Vždyť já po tobě nic nechci,“ namítnu nechápavě.

Podívá se na mě, unaveně si povzdychne a řekne: „Ale jasně že chceš.“

Má pravdu, vím to. Má pravdu, a to mě na tom mrzí.

Prostor. Já chci svého kluka a on chce prostor.

Asi je pro mě těžké to pochopit, protože mám sama prostoru na rozdávání.

„Promiň,“ špitnu.

„V pohodě. Já jenom – měla bys vidět, jak tady vypadáš. Nikdo jiný totiž na parkovišti nestojí a nečeká. Já tě rád vidím, ale když tady takhle stojíš, vypadá to, jako bys na mě číhala.“

„Jasně,“ ujišťuju ho. „Chápu.“

Už jsme u vchodu.

„Tak zatím,“ povzdychne si.

Asi nechce, abych s ním šla až k jeho skřínce. Nejspíš má pravdu.

„Určitě se dneska nechceš ulít?“ zeptám se. Cítím, že ze mě mluví pláž a moře.

„Přestaň mě na takové věci přemlouvat,“ řekne mi. „Jestli nepřestaneš, tak to jednou opravdu udělám.“

Ani slovo o tom, že by mě vzal s sebou.

Vezmu si ze své skříňky učebnice a chystám se na další den školy. Netěším se na něj, protože to nevypadá, že by mě dneska čekalo něco pěkného.

Najednou se za mnou ozve: „Ahoj.“ V první chvíli mi vůbec nedochází, že by to mělo platit mně. Pak se ohlédnu a spatřím vedle sebe stát malou Asiatku.

„Ahoj,“ odpovím. Nemám ani zdání, kdo to je.

„Nelámej si nad tím hlavu, neznáme se,“ řekne mi. „Já jen... jsem tady dneska poprvé, víš? Prohlížím si školu. A fakt se mi líbí ta tvoje sukně a batoh. Tak jsem si říkala, že bych si s tebou mohla popovídat. Protože upřímně řečeno jsem tady úplně ztracená.“

*Vítej do klubu*, pomyslí si. Ale tahle holka by určitě nechtěla vědět, co se mi teď honí hlavou. Už tak vypadá dost vyplašeně.

„Já jsem Rhiannon,“ řeknu a odložím si knížky, abych jí mohla podat ruku. „Neměl by tě tady někdo provést? Jako nějaký uvítací výbor, ne?“

Mám pocit, že tohle by byl úkol jako dělaný pro Tiffany Chaseovou. Ta se úplně vyžívá v provádění lidí po naší škole. Nikdy jsem to nepochopila.

„Já nevím,“ řekne ta holka. Ještě pořád mi neřekla, jak se jmenuje.

Nabídnu jí, že ji odvedu do ředitelny. Myslím, že by se tam stejně měla hlásit.

Ale to se jí vůbec nelíbí.

„Nene,“ řekne rychle, jako kdybych navrhla, že zavolám policii. „Já totiž... vlastně tu ani nejsem oficiálně. Rodiče ani nevědí, že jsem tady. Jenom mi řekli, že se budeme stěhovat, a já... chtěla jsem se podívat, jak to tady vypadá, abych se mohla rozhodnout, jestli si z toho mám rvát vlasy nebo ne.“

*Tak teď si z toho stoprocentně rveš vlasy*, pomyslí si. Ale nahlas to neřeknu, protože by ji to vyděsilo ještě víc. Místo toho řeknu: „To chápu. Takže jsi utekla ze školy, aby ses mohla podívat do jiné školy.“

„Přesně tak.“

„V jakém jsi ročníku?“

„Ve třetáku.“

To je zvláštní. Vypadá spíš jako prvačka. Ale jestli je ve třetáku, tak asi není nic špatného na tom, abych jí na dnešní vyučování vzala s sebou. Můžu na pár hodin předstírat,

že jsem Tiffany Chaseová. Aspoň budu moct myslet na něco jiného než na Justina.

„Já taky,“ řeknu. „Tak uvidíme, co se s tím dá dělat. Nechtěla by sis to tady dneska prohlédnout se mnou?“

„To by bylo super.“ Vypadá, že je z toho návrhu opravdu nadšená. Dobrá připomínka toho, že udělat někomu jinému radost může být i docela snadné.

Možná je to snazší u cizích lidí. Nejsem si jistá.

Možná je to snazší u někoho, kdo po mně nic nechce.

Ta holka se jmenuje Amy a je až neuvěřitelné, jak rychle se sblíží s mými kamarádkami. Já bych byla celá vynervovaná, kdybych se takhle rychle seznámila s takovou spoustou nových lidí, ale ona to nějak zvládá.

Tiffany Chaseová si všímá, že Amy provádím po škole, a tváří se naštvane.

„Co se jí stalo?“

„Obvykle je to ona, kdo se jako první ujme každého nováčka,“ vysvětlím jí.

„S tebou se mi to líbí víc.“

Vím, že je dětinské se z toho radovat, ale potěší mě to. Jako bych byla tak zoufalá z toho, že v ničem nevynikám, že už vezmu zavděk úplně čímkoli.

Ale to Amy neřeknu.

O přestávce mezi první a druhou hodinou se s Justinem na našem obvyklém místě nevidíme, ale mezi druhou a třetí se tam nečekaně objeví. Nevím, jestli to udělal kvůli mně, aby mi vynahradil to ráno. Nemáme příležitost spolu promluvit, ale aspoň ho vidím a můžu se přesvědčit, že nevypadá naštvane.

Na matematice mi Amy začne podstrkovat lístky.

Zpočátku si myslím, že se jenom chce na něco zeptat. Anebo mi chce říct, že už toho viděla dost a o příští přestávce odchází. Ale místo toho si chce... povídat. Píše mi, že matematika je u nás stejně nudná jako na její současné škole. Ptá se, odkud mám tu sukni a jestli tu jsou nějakí kluci, co se mi líbí, anebo jestli si myslím, že by se tady nějaký líbil jí.

Vyměníme si několik psaníček. Téměř okamžitě rozezná osobitý styl slečny Frasierové a dost trefně si z něj začne utahovat. (*Mluví jako nějaká jeptiška, jenom místo „Bůh“ říká „trigonometrie“. Jak asi vypadá její hábit. Jako kosočtverec?*)

Baví mě to, ale taky mě to trochu mrzí, protože si díky ní uvědomím, že jsem si od té doby, co jsem začala chodit s Justinem, vlastně nenašla jedinou novou kamarádku. Jako bych se od té doby, co jsme spolu, stýkala pořád s těmi samými lidmi, a ještě navíc čím dál míň. Nakonec potřebuju, aby se tady objevila tahle nová holka, abych si měla s kým vyměňovat legrační poznámky.

Jde se mnou na oběd – položíme si podnosy na stůl a Preston hned začne šílet ze všech těch placek, které má Amy na batohu. Vyptává se jí na různé japonské komiksy a zdá se, že jí to lichotí. Jen doufám, že Preston dává dost jasně najevo, že je gay, aby si nemyslela, že s ní flirtuje.

Když se ke stolu posadí Justin, všimnu si, že má něco na srdci. Seznámím ho s Amy a on jenom kývne hlavou, jak to tak dělává. Pak mi řekne, že doma zapomněl peněženku. Řeknu mu, že se nic neděje, a zeptám se, co si dá. Chce jenom hranolky, ale já mu vezmu navíc ještě cheeseburger.



Když mu jídlo přinesu, poděkuje mi a já vím, že to myslí upřímně.

I když je u toho Amy, najednou se mi zdá, jako bychom zase upadli do naší obědové rutiny. Preston se jí začne vyptávat na nějaký další komiks, ale ona, místo aby mu odpověděla, se otočí ke mně a zeptá se, jak daleko je to odsud k moři.

Při zmínce o *moři* se podvědomě ohlédnu na Justina, ale ten jako by vůbec neslyšel. Možná by víc zpozorněl, kdyby někdo řekl *cheeseburger*.

„To je zvláštní, že se na to ptáš,“ řeknu Amy. „Zrovna před pár dny jsme tam byli. Autem je to asi hodina cesty.“

Justin sedí vedle Amy, naproti mně. Otočí se k němu a zeptá se ho: „A jaké to bylo?“

Zdá se, že ji ani neslyšel, a tak odpovím za něj: „Úžasné.“

„Ty máš auto?“ zeptá se Justina.

Tentokrát už ji nedokáže ignorovat.

„Jo, mám auto,“ řekne stroze.

„Byl to opravdu báječný výlet,“ pokračuju zvesela. Protože když o tom teď mluvím, je to skoro, jako kdybych se tam na chvílku mohla vrátit. Jako bychom s Justinem měli tohle společné tajemství a všichni kolem je měli na očích, ale nikdo si ho nevšimnul. Ani jeden z nás o tom moc nemluví. Je to naše tajemství, jen a jen naše.

A to mi vyhovuje.

Cítím, že se Amy chce vyptávat dál. V duchu si připomínám, že to není moje nová kamarádka, ale jen návštěva. Možná je tady jenom na dnešek.

Justin se znovu začal plně soustředit na jídlo. K věci, která pro mě tolik znamená, už se nevyjadřuje.

Amy mě doprovází po celý zbytek dne a chová se nenápadně, jako můj stín. Představuju si, jaké to asi je, když člověk může takhle nahlédnout do budoucnosti a vidět sebe sama na úplně novém místě. Nikdy se mi nic podobného nestalo. Vždycky jsem žila tady, u rodičů, kteří nestojí o žádné změny, ve společnosti spousty dalších lidí, které jímá hrůza při pomyslení, že odsud nikdy nevytáhnou paty. Tolik dlouhých let pro mě představa, že budu žít někde jinde, byla asi stejně reálná jako vize toho, že bych se ocitla v kouzelném království. Některá místa existovala jen v příbězích a jiná doopravdy, a rodiče mě naučili je od sebe důsledně rozlišovat. Teprve když jsme spolu s Justinem začali chodit a moje sestra se odstěhovala z města, začala jsem přemýšlet nejen o tom, co se mnou bude dál, ale taky, *kde* to bude. Když si představuju, co bude za deset let ode dneška – anebo jenom za dva roky, když na to přijde – doufám, že s Justinem nebudeme pořád tam co dnes a nebudeme dělat pořád to samé. Ale kdykoli si zkouším představit, že budeme žít jinde, nějak se mi to nedaří. Oba se snažíme tahat za kotvu, ale ta kotva je dost těžká.

Jak sedím na hodině angličtiny, přemýšlím o tom, jaké by to asi bylo, kdybych si s Amy vyměnila místo. Ani nevím, kam chodí do školy, ale zaujala mě představa, jaké by to asi bylo, kdybych někde začínala úplně s čistým štítem. Byla bych to pořád já? Anebo by se ze mě stal někdo jiný? Musela bych se stát někým jiným, protože sebe sama si nedokážu představit bez Justina. Jen to pomyslení mě děsí. Představuju si, jak bych chodila po chodbách nějaké cizí školy – a pocit osamění v té představě je mnohem horší než pocit osamění, který mívám tady.

Vzpomenu si na výlet k moři a vím, že kamkoli bych se měla odstěhovat, chtěla bych, aby šel se mnou.

Připadá mi to pošetilé, ale jsem smutná, když se s Amy musíme rozloučit. Po škole ji vyprovodím ven a napíšu jí svou e-mailovou adresu. Zrovna v tu chvíli mě najde Justin. Má o tolik lepší náladu, když už vyučování skončilo. Cítím, že se nechce jenom rozloučit. Chce, abychom byli spolu.

„Doprovodiš mě k autu?“ zeptá se mě Amy.

Podívám se na Justina, abych se ujistila, že na mě počká.

„Přijedu sem,“ řekne.

Zřejmě má trpělivou náladu, což je dobře, protože Amy zaparkovala tak daleko od budovy, jak to jenom jde. Cestou k jejímu autu přemýšlím, co chce Justin asi podniknout. Ale Amy mě z těch myšlenek najednou vytrhne: „Řekni mi něco, co o tobě nikdo jiný neví.“

„Co?“ zeptám se překvapeně. Připadá mi to jako nápad z nějakého holčičího dýchánku.

„Vždycky, když se s někým seznámím, chci, aby mi řekl něco, co o něm neví nikdo jiný. Nemusí to být nic důležitého. Prostě cokoli.“

Rozhodnu se říct jí to první, co mě napadne. „Tak dobře. Když mi bylo deset, zkusila jsem si propíchnout ucho jehlou na šití. Dostala jsem ji do půlky a pak jsem omdlela. Byla jsem sama doma, takže mě nikdo nenašel. Pak jsem se zase probrala, z ucha mi trčela jehla a celé triko jsem měla od krve. Vytáhla jsem tu jehlu, uklidila po sobě a už jsem to nikdy nezkoušela. Až když mi bylo čtrnáct, šla jsem s mámou do nákupního centra a tam jsem si nechala propíchnout uši. Vůbec o tom nevěděla. A co ty?“

Docela dlouho o tom přemýšlí, což mě překvapuje. Jestli tuhle otázku dává lidem častěji, tak bych čekala, že na ni bude mít připravenou i vlastní odpověď. Ale po chvíli řekne: „Když mi bylo osm, ukradla jsem své sestře knížku *Miluju Tě navždy* od Judy Blumeové,“ řekne po chvíli. „Myslela jsem si, že když je to od stejné autorky jako *Superfudge*, určitě to bude skvělé. Jenže záhy jsem pochopila, proč ji schovávala pod polštářem. Nejspíš jsem tehdy zdaleka nepochopila všechno, ale připadalo mi nespravedlivé, že ten kluk říkal svému, ehm, orgánu jménem, zatímco ta holka ne. Tak jsem si ten svůj pojmenovala.“

Nemůžu si pomoci, musím se smát. A stejně tak si nemůžu odpustit otázku, která se přímo nabízí: „A jak se jmenoval?“

„*Helena*. Ten den jsem jí u večere představila celou rodinu. Dopadlo to vážně skvěle.“

*Helena*. Nedovedu odhadnout, jestli by se tomu zasmál i Justin anebo jestli by mu to připadalo jenom divné.

Mezitím jsme došly k jejímu autu. „Jsem moc ráda, že jsem tě poznala,“ řeknu jí. „Tak doufám, že se tu příští rok uvidíme.“

„Jo,“ přikývne, „taky se budu těšit.“

Poděkuje mi, že jsem s ní strávila celý den, že jsem ji seznámila se svými kamarády a snažela všechny její otázky. Já jí řeknu, že to bylo fajn. Vtom u nás přibrzdí Justin a zatraoubí na mě.

Nejradši bych mu řekla, že chci znovu jet k moři.

Ale místo toho se rozhodnu, že zkusím nějak přenést moře za námi.

Jedeme k němu domů, protože u nás doma je celý den máma. Cestou si nemůžeme povídat, protože sedím ve svém autě a jedu za ním. Ale ani když tam dorazíme, moc toho nenamluvíme. Zeptá se, jestli chci něco k pití, a já ho poprosím o vodu. On si z tátovy lahve potají upije trochu skotské, ale jen maličko. Nevadí mi to, když to nepřehání. Mám ráda tu chuť na jeho jazyku.

Posadí se na pohovku a zapne televizi. Ale já přesně vím, o co mu jde. Jako by nemohl prostě říct: *Pojď na to*. Párkrát mě začal líbat hned ve dveřích, ale většinou se nejdřív chce ujistit, že tam nejsou rodiče, a trochu si zvyknout na ten tíživý pocit, že je zase doma, než se společně pokusíme té tíži vzdorovat.

Takže to většinou začíná přesně takhle. Oba se díváme na televizi, ale ve skutečnosti ji vůbec nesledujeme. On se nakloní ke mně nebo já k němu. Oba odložíme pití. Ruka na koleni, paže kolem ramen. Tiskneme se k sobě čím dál víc. Neřekne, že po mně něco chce. Ale visí to ve vzduchu. Je to tam a oba to víme dřív, než jeho ruka vklouzne pod moje tričko a já ho začnu hladit po tváři, po uchu, po vlasech.

Otočím se k němu. On se otočí ke mně. Ale pak nám už nestačí se k sobě takhle kroutit. Tlačí na mě. Říká různé věci, ale vlastně je neříká mně. Týkají se toho, co děláme. Jsou součástí toho, co děláme. To teplo je příjemné. Ty dotyky jsou příjemné. Ale zdá se, že to nestačí. Jemu to nestačí, protože chce víc, víc a víc. A mně to nestačí, protože kdyby to stačilo, nepřemýšlela bych o tom, jestli to stačí. Nedotáhneme to do konce – na pohovce nikdy, jen v ložnici, kde se dají zavřít dveře a použít ochrana a schovat se pod peřinou, když je po všem a my spokojeně ležíme vedle

sebe. Ale stejně něco děláme – on dělá to, co dělává, když jsme na pohovce, a já dělám to, co dělávám, když jsme na pohovce, a nic z toho, co máme na sobě, si úplně nesvlékne, ale taky si nic nenecháme úplně na sobě. Začne šepat, začne sténat a je jasné, že ode mě něco chce, a já mu to dávám a on mi to oplácí. Chci ho dostat až na vrchol, protože nejvíc ze všeho chci tu rozkoš, když pak společně zhluboka dýcháme.

Zamručí. Jeho záda se pod dotykem mých rukou zachvějí. Políbí mě. Jednou. Dvakrát. Třikrát. Svalíme se na záda. Najdu na jeho hrudi místo, kde bije srdce, a položím si tam hlavu. On dál mluví.

Televize pořád běží a on pak udělá to, kvůli čemu jsem šťastná, kvůli čemu mám pocit, že tohle všechno stojí za to. Protože místo aby se znovu začal dívat, vypne ji. Vstane a přinese mi další sklenici vody. Sám už skotskou neupíjí. Vráti se a znovu zaujme místo na pohovce a pak mi položí hlavu zpátky na svou hrud'. Nějakou dobu tak ležíme. Už nikam nespěcháme. Už nestojíme o nic jiného než o chvíli klidu, o kterou se můžeme podělit.

## Kapitola čtvrtá

Jsem v pohodě. V pátek vydržím až po vyučování, než se zeptám na ten večírek u Steva.

„Nemůžeš toho prostě *nechat*?“ zní odpověď.

„Promiň?“ ohradím se. „Myslím, že tohle si nezasloužím.“  
Potřese hlavou. „Promiň.“

Stojíme u mé skříňky. Víím, že musí do práce. Právě proto se snažím to vyřešit teď.

„Já jen že minimálně půlka lidí, co tam budou, mi leze krkem,“ řekne. „Pokud se s tím dokážeš srovnat, tak nemám nic proti. Ale jestli na sebe Steve a Stephanie začnou útočit, nečekej, že to budu *já*, kdo s ním půjde na vzduch, začne ho uklidňovat nebo se stavět mezi její remcání a jeho kecy. Nech mě prostě sedět v koutě a pít a dívat se, jak se baví všichni ostatní.“

„Vždyť se pohádali jen jednou,“ namítnu. Jsou to naši kamarádi. Většinou jsou úplně v pohodě. Jen po tequile mívají oba dost rýpavou náladu.

Justin si jenom odfrkne. „Ježíši, Rhiannon, prober se!“  
„Můžeš si na tom večírku dělat, co chceš,“ řeknu mu. „Já budu řídit. Platí?“

„Ale říkám ti na rovinu – jestli tam půjdeme, tak se opiju namol.“

„Byla jsem varována,“ řeknu. „Vím, že jsem byla varována.“

Teprve když ho v sobotu večer jedu vyzvednout, napadne mě, proč vlastně *já* na ten večírek chtěla jít.

Rebecca tam nebude. Mají s Benem „rande večer“. Preston a jeho nejlepší kamarád Allie se vyhýbají večírkům, které jim předem připadají „otravné“. A přestože Stephanie je moje kamarádka, musím souhlasit s Justinem, že když je na večírku středem pozornosti, neprobouzí to v ní zrovna ty nejlepší povahové rysy.

Myslím, že hlavní důvod je v tom, že cítím, že by se na tom večírku mohlo něco změnit. Když zůstaneme sedět doma, určitě se nic nezmění.

Než vyrazíme ke Stevovi, dáme si pizzu. Podle toho, co mi Justin líčí, mu jeho otec řekl, že nesmí z domu, dokud si neuklidí ve svém pokoji, ale on stejně odjel. Když jsem se Justina poprvé zeptala, jaký je jeho táta, řekl jen „voják“ – a já nevěděla, jestli tím myslí povolání, charakter nebo obojí. Teď často říká: „Bože můj, jenom ať nejsem jako on.“

Myslím, že něco podobného cítím vůči své matce, takže si v tomhle asi docela dobře rozumíme.

Cestou ke Stevovi se Justina ptám, jestli neví, kdo další na tom večírku bude.

„A záleží na tom?“ zeptá se. „Ať přijde, kdo chce, stejně to bude jako vždycky.“



Cítím, že nemá náladu na to, abych se s ním dohadovala, tak na to radši nic neříkám. Pak začnou v rádiu hrát písničku, kterou mám ráda, a já si začnu tiše prozpěvovat. Podívá se na mě, jako bych dočista zešilela, a já přestanu.

Když zastavíme, řekne: „Víš, kde mě hledat.“ Což znamená: Budu tam, kde se pije. Ani nestačím zamknout auto a on už je ve dveřích, jako by se bál, že na večírku dojde pivo dřív, než se dostane dovnitř. Když si vzpomenu na Stevův poslední večírek, není to tak úplně lichá obava.

Plno lidí. Už když vejdem dovnitř, zdá se, že je tam hlava na hlavě. Některé lidi vůbec neznám. Na chvíli se u mě zastaví Stephanie – přivítá mě, obejmeme a pak pospíchá přivítat a obejmout někoho dalšího.

Vím, že bych měla jít do kuchyně, dát si něco k pití (jen jednou) a pak se držet po boku svého kluka. Ale místo toho podvědomě zamířím na opačnou stranu. Pak se kolem mě propotácí Steve – zdá se, že začal pít dřív, než měl. Pozdravím ho a on mi řekne, abych se tu chovala jako doma.

Všude je strašný rámus, místnosti plní nějaký tvrdý rap, který všechny nutí křičet na sebe z plných plic. Dostanu se k notebooku, připojenému k reproduktorům, a z playlistu zjistím, že zrovna posloucháme skladbu jménem „Moje pero má své práva!“ Dál nás čeká „Jsem nahatá, jak jsi to chtěl“. Přemýšlím o tom, že bych to ztlumila. Přemýšlím o tom, že bych pustila Adele. Ale neudělám s tím nic.

Rozhlédnu se kolem a všimnu si Tiffany Chaseové, jak se baví s Demekou Millerovou. Zajdu za nimi a pozdravím je.

„Ahoj!“ hlaholí na mě Tiffany, aby překřičela hudbu.

„Jo, ahoj!“ přidá se Demeka.

Najednou si uvědomím, že můj záměr měl jednu podstatnou slabinu: Ani jedné z nich nemám co říct. Málem Tiffany povím, že už chápu, proč ji tak baví provádět po naší škole nové lidi, ale pak mě napadne, že to asi není to pravé konverzační téma na večírek. Znělo by to, jako bych chtěla být jako ona, což je na hony vzdáleno skutečnosti.

„Bezva účes,“ řeknu Demece. Nedávno si obarvila pramen vlasů na červeno.

„Díky!“ usměje se na mě.

Pak se Tiffany a Demeka kouknou jedna na druhou. Očividně jsem je vyrušila při nějakém důležitém rozhovoru. Cítím, že bych to měla napravit.

„Ještě se uvidíme!“ řeknu a odpojím se od nich, ale nedojdu daleko. Znovu cítím, že bych se měla vypravit do kuchyně, ale ani tentokrát tam nejdu.

Vedle notebooku leží stoh cédéček, která nejspíš patří Stevovým rodičům. (Nemám ani zdání, kde teď jsou.) Hned navrchu leží Adele. Protože nemám nic lepšího na práci, začnu se jimi probírat.

Je tam Kelly Clarksonová, která mi připomene výlet k moři. A potom Fun., které jsme taky poslouchali.

„Fakt dobrá hudba,“ ozve se kdosi vedle mě a ukáže na album, co držím v ruce. „Líbí se ti?“

Překvapí mě, že si mě vůbec někdo všimnul. Ten kluk, co mě oslovil, vypadá, jako by sem vůbec nepatřil – přišel na večírek v saku a kravatě, jako by dorazil rovnou z kostela. Zdá se mi, že se zoufale snaží chytit někoho, s kým by si mohl popovídat, ale zároveň mám takový podivný pocit, že si chce promluvit zrovna se mnou. Obvykle by mě to

donutilo zpozornět, ale tentokrát se z nějakého důvodu rozhodnu ho jen tak neodbyť.

„Jo,“ řeknu a zvednu cédéčko. „Mám je ráda.“

Tiše si začne prozpěvovat písničku „Carry On“, kterou jsme s Justinem poslouchali na výletu k moři. Připadá mi to jako znamení. Čeho je to znamení, to zatím nevím.

„Tohle mám nejradši,“ řekne mi.

Zvláštní. Nikdy jsem ho neviděla, ale připadá mi nějaký povědomý. Možná je to v jeho očích nebo v tom, jak se na mě dívá.

Nic se neděje, připomenu si v duchu, vždyť si jenom povídáme.

„My se známe?“ zeptám se.

„Já jsem Nathan,“ řekne.

Řeknu mu, že se jmenuju Rhiannon.

„To je krásné jméno,“ odpoví. A není to žádná prázdná fráze, jako kdyby řekl třeba: „Máš skvělý účes.“

„Díky,“ řeknu mu. „Dřív jsem ho nenáviděla, ale už mě to přešlo.“

„Proč?“

„Příšerně se to píše,“ ušklíbnu se. A taky to zní divně. Ale nevykládám mu o tom, co všechno jsem si jako malá vytrpěla, protože jsem měla divné jméno, ani jak moc jsem tehdy litovala, že mi rodiče nedali nějaké obyčejné. Pořád mi vrtá hlavou, proč mi připadá tak povědomý. „Ty chodíš k nám na školu?“ zeptám se ho.

Zavrtí hlavou. „Ne, já jsem tady jenom na víkend. Na návštěvě u bratrance.“

„A kdo je tvůj bratranec?“

„Steve.“

„Aha, tak to chápu,“ řeknu. A pak, stejně jako u Tiffany a Demeky, najednou zjistím, že už nemám co říct. Jasně, mohla bych se Nathana zeptat, odkud je, jak dlouho tady bude nebo proč má kravatu. Ale tím bych jenom vyplňovala čas, než odejdu, a to mi nepřipadá fér.

Jsem připravená se otočit a nechat tenhle rozhovor vyhasnout, ale pak mě překvapí.

„Nesnáším ho,“ řekne.

To je něco. Ačkoli to není nic světoborného. Ale stejně mě zajímá proč.

Sám od sebe pokračuje. „Nelíbí se mi, jak se chová k holám. Nelíbí se mi, jak si myslí, že si sežene spousty kamarádů, když bude pořádat takovéhle večírky. A taky se mi nelíbí, že s lidmi mluví jen ve chvíli, když od nich něco potřebuje. Skoro jako by k nikomu vůbec nic necítil.“

Páni. Sama si skoro ani nepamatuju jména svých bratranců a sestřenic, ale Nathan má Steva důkladně přečteného.

„Tak co tady děláš?“ zeptám se ho.

„Jsem tu, protože jsem chtěl vidět, jak se to celé rozpadne. Protože až tenhle večírek rozeženou – a jestli tu ještě chvíli bude takový kravál, tak ho *určitě* rozeženou – chci být u toho a všechno to pozorovat. Samozřejmě z bezpečné vzdálenosti.“

Ten kluk je teda číslo. Docela mě baví. A tak se rozhodnu ještě přilít olej do ohně.

„A tobě se zdá, jako by Steve k nikomu nic necítil?“ zeptám se ho. „Vždyť jsou se Stephanií spolu už přes rok.“

„To ovšem nic neznamená, ne? Být s někým přes rok, to může být buď tím, že ho opravdu miluješ, anebo taky tím, že si připadáš jako v pasti.“

V pasti. Je mi trapně, protože to první, co mě napadne, je: *Stephanie není ani zdaleka tak v pasti jako já*. Což je směšné. Ani jedna z nás není *v pasti*.

Přemýšlím, proč by Nathan něco takového říkal. Mluví o tom, jako by to dobře znal.

„To z tebe mluví zkušenost?“ zeptám se ho.

„Je spousta důvodů, které tě můžou přimět k tomu, abys s někým zůstala,“ řekne. „Třeba strach z toho, že budeš sama. Nebo z toho, že by se celý tvůj život změnil. Můžeš se spokojit s tím, co docela ujde, protože si nejsi jistá, jestli bys mohla mít něco lepšího. Anebo protože doufáš, že se časem všechno zlepší, přestože v hloubi duše víš, že on se nezmění.“

*On*. Zdá se, že Nathan má na volbu vhodného partnera stejný názor jako Preston.

„On?“ zeptám se, jen abych měla jistotu.

„Jo.“

„Chápu.“ Možná právě proto ho nevnímám jako hrozbu a mluvím s ním takhle otevřeně. Holky se nemusí mít na pozoru před kluky, kteří jsou na kluky.

Najednou se zeptá: „Máš s tím nějaký problém?“

„Jasně že ne,“ ujišťuju ho. Zajímalo by mě, jestli o tom Steve ví.

„A co ty? Máš někoho?“

„Jo,“ řeknu. A pak, protože chápu, kam tím míří, dodám: „Už přes rok.“

„A proč jste ještě spolu? Strach z toho, že budeš sama? Rozhodnutí spokojit se s tím, co máš? Anebo naděje v to, že se přece jen změní?“

Cha! Ani se nenamáhám mu vysvětlovat, že to je všech-

no o hodně složitější. Tak místo toho jen řeknu: „Asi od každého trochu.“

„Tak proč...?“

„Protože dokáže být úžasně milý,“ dodám. „A já vím, že v hloubi duše mě opravdu miluje.“

Ty jeho oči jako by mě z toho nechtěly nechat vyváznout tak lacino. „V hloubi duše? To nezní zrovna přesvědčivě. Jestli se máte rádi, asi by ti to měl dávat najevo trochu víc než tím, že tomu v hloubi duše věříš.“

*Tak dost. Vůbec tě neznám. Nech toho.*

Zdá se mi, jako by v mé mysli promlouval Justin, ačkoli je to můj hlas.

„Co kdybychom změnili téma?“ navrhnou mu. „Tohle mi nezní jako dobrý námět na večírek. Víc se mi líbilo, když jsi zpíval.“

Najednou se ve dveřích objeví Justin s lahví piva v ruce. Rozhlédne se po místnosti, všimne si mě, zatváří se spokojeně, pak mu dojde, že se bavím s nějakým cizím klukem, a začne se tvářit o něco méně spokojeně.

„Kdo to je?“ zeptá se, když se k nám přiblíží.

„To nic, Justine,“ řeknu rychle. „On je na kluky.“

„No to je na něm vidět už z dálky. Co tady děláte?“

„Nathane, tohle je Justin, můj přítel. Justine, Nathan.“

„Ahoj,“ pozdraví ho Nathan.

Justin chvíli mlčí, pak se zeptá: „Viděla jsi Stephanie? Steve ji hledá. Myslím, že se pohádali.“

Z jeho hlasu úplně číší *Já jsem ti to říkal!* A opravdu to říkal.

„Možná šla dolů do sklepa,“ řeknu.

„To těžko, tam se tancuje.“

Tanec. Jak je to dlouho, co jsme spolu naposledy tancovali? Nejspíš to bylo na večírku u Prestona před několika měsíci, jak jsme se tam všichni dost přiočili.

Ráda bych si zas zatancovala.

„A nechceš tam jít taky?“ zeptám se ho.

„To teda nechci. Nešli jsme sem kvůli tomu, abysme si zatancovali. Já jsem se přišel napít.“

„Tak to mám radost,“ povzdychnu si. Co mě to vůbec napadlo, že jsem se ho zeptala? Ale pak mě napadne, že mám ještě jednu příležitost. „A nevadilo by ti, kdybych šla s Nathanem?“

Znovu si Nathana přeměří pohledem – to sako a kravatu. „A určitě je teplej?“

„Mám ti něco zazpívat, abys mi to věřil?“ nabídne mu Nathan.

Justin ho poplácá po zádech. „Ne, ty kluku, to ani nemusíš. Klidně běžte.“

Na rozloučenou nám pokyne lahví piva a vrací se zpátky do kuchyně.

„Nemusíme, jestli nechceš,“ řeknu Nathanovi. Víím, že mně samotné by se moc nechtělo jít tancovat s někým, koho znám pár minut, tak od něj nemůžu čekat, že z takové nabídky bude nadšený.

Ale on řekne: „Ale ne, docela rád bych šel.“

Nevím, proč mi to dává smysl, ale dává. A tak ho vedu dolů do sklepa. Tam panuje jiný druh hluku – taneční hudba. Stephanie se opět nezapřela a vyměnila dole všechny žárovky za červené. Připadám si, jako bychom vstupovali přímo do tepajícího srdce.

Je těžké se rozkoukat a rozpoznat, kdo všechno tu je, ale

v koutě zahlédnu Steva, jak sebou úplně opilý klátí do rytmu hudby.

Zavolám na něj: „Ahoj Steve! Máš bezva bratrance!“

Začne přikyvovat, takže ty pocity, které vyjádřil Nathan, možná ani nebudou vzájemné.

„Neviděla jsi Stephanii?“ zakřičí na mě.

„Ne!“ odpovím mu stejně hlasitě. Mám pocit, že bude nejlepší, když se ti dva neuvidí, dokud zas trochu nevystřízliví.

Snad proto, že je gay, jsem čekala, že se Nathan hned roztančí. Ale místo toho vypadá tak trochu zděšeně. Musím si připomenout, že je tady obklopený úplně cizími lidmi a že i já jsem pro něj úplně cizí, ačkoli se tak necítím. Já jsem ho zatáhla sem dolů, a tak je na mně, abych mu pomohla cítit se tady jako doma. Najednou mě napadne, že tanec je vlastně jen jiná forma zpívání s rádiem, takže mi stačí přimět ho k tomu, aby se tady dole přidal k hudbě stejně jako před chvílí, když si nahoře prozpěvoval.

Teď se zlehka pohupuje, sevřený mezi ostatními lidmi kolem nás. Snažím se je nevnímat, soustředit se jenom na něj a na hudbu. Vytvořím pro nás dva prostor, do kterého ho můžu vtáhnout. A ono to funguje. Cítím, jak to funguje. Díváme se jeden druhému do očí. Usmíváme se na sebe. Posloucháme píseň. Necháváme se jí vést. Píseň nám radí, jak se pohybovat. Píseň vede jeho dlaně na mé boky. Píseň probouzí v našich tělech žár. Píseň mě přitahuje blíž k němu. Ta píseň, a taky jeho oči.

Pak přijde další píseň. On si ji potichu začne zpívat a já z toho mám radost. Mám z toho všeho radost – z toho, že jsem tak volná na místě, které je jinak přeplněné lidmi.



Z toho, že mě Justin zrovna nikam netahá a do ničeho netlačí. Z toho, že si můžu dělat, co chci.

„Jde ti to!“ křiknu na Nathana.

„Tobě taky,“ odpoví mi stejně hlasitě.

Rudě ozářeným sklepem se linou další a další písně. Lidé kolem nás přicházejí a zase odcházejí. Nikdo nevolá moje jméno. Nikdo mě nepotřebuje a na nic se mě neptá.

Ztrácím nit. Ztrácím pojem o čase. Zapomínám, o čem jsem přemýšlela, kde jsem a kdo jsem. Dokonce zapomínám, co to hraje za píseň. Zapomínám na všechno kromě toho kluka s kravatou, který se cítí podobně jako já. Vidím to na něm.

Pak to všechno skončí. Reproduktory ztichnou uprostřed písničky. Připadám si jako animovaná postavička, která chvilku zůstane viset ve vzduchu, a teprve když se podívá dolů, začne padat k zemi. Rozsvítí se obyčejná světla – byla tam celou dobu, zároveň s těmi rudými – a já slyším, jak Stephanie na všechny křičí, že večírek skončil, protože sousedé zavolali policii.

Ačkoli to není moje vina, cítím, že bych se Nathanovi měla omluvit. Protože to tak rychle skončilo. Protože to jinak nejde.

„Musím najít Justina,“ řeknu mu. „Ty budeš v pohodě?“

Přikývne. „Hele,“ řekne pak, ruku pořád na mém zápěstí, „připadalo by ti to hodně divné, kdybych si na tebe vzal e-mail?“

Nepřipadalo by mi to ani trochu divné, kdyby se mě nezeptal, jestli mi to nepřipadá divné.

„Jenom klid,“ dodá, „pořád jsem na sto procent gay.“

„To je škoda,“ řeknu bez přemýšlení, ale hned se za to tro-

chu zastydím a začnu mu raději diktovat svou adresu. Pak si od něj půjčím tužku a na kousek účtenky si napíšu tu jeho.

Sklep je skoro prázdný a z dálky k nám doléhá houkání sirén. Stephanie nelže – skutečně budeme muset odejít.

„Je čas se rozloučit,“ řeknu. Oba zůstáváme v prostoru, který jsme si společně vytvořili, a nechce se nám odsud, ačkoli už nám nad hlavami svítí ostré světlo.

„Ale nenecháš toho svého kluka řídit, že ne?“ ujišťuje se Nathan.

„To je roztomilé, že si o mě děláš starosti,“ řeknu. „Ale neboj se, klíčky mám já.“

Nad schodištěm panuje naprostý chaos; ztratíme se jeden druhému z očí dřív, než se stačíme rozloučit. V kuchyni Justina hledám marně, tak doufám, že už je venku.

No jasně, přešlapuje před autem a čeká na mě.

„Kde jsi byla?“ zeptá se vyčítavě, když mu otevřu dveře.

„Ve sklepe. To jsi přece věděl.“

Tiše si zanáává, ale já vím, že nadává na policajty, ne na mě. Rozjede se a jsem ráda, že jsme zaparkovali na ulici, protože auta na příjezdové cestě k domu se teď blokují navzájem.

„Zvládneme to,“ uklidňuju ho.

„Jsi krásná,“ zamumlá opilecky.

„A ty jsi namol,“ řeknu mu.

„Stejně jsi krásná,“ řekne mi. Pak si sklopí sedačku a zavře oči.

Pár minut počkám. Pak si na rádiu naladím písničku, která se mi líbí, a začnu si polohlasně zpívat.

Justin vedle mě hlasitě chrápe a já tiše doufám, že se Nathan v pořádku dostal ven.

## Kapitola pátá

Vím, že v neděli Justin nejde do práce, tak doufám, že spolu někam vyrazíme. Ale on se probudí až v jednu odpoledne a podle toho, jakou mi napíše textovku, asi není v moc dobrém stavu. Nabídnu se, že přijedu za ním a udělám mu jakoukoli kocovinovou kúru, o které se mu bude zdát, že by mu pomohla. On odepíše po dvou hodinách, že dneska chce jenom spát. Dokonce prospí i to, jak na něj jeho rodiče křičí, že celý den jenom spí.

Dostat se do nálady, bezstarostně pokračovat, co to dá, a druhý den ráno se z toho snažit nějak vyhrabat. Vím, jak to chodí, sama jsem si to taky párkrát užila. Jenom se mi to nestává tak často jako jemu.

Několikrát jsem se ho na to ptala. Ne ve zlém. Jen ze zvědavosti.

„Piju, abych se cítil líp,“ řekl mi. „A i když mi další den je o to hůř, pořád to stojí za to, protože jsem se na chvíli cítil dobře, a to by se mi bez alkoholu nepovedlo.“

Aby se na chvílku cítil dobře, to někdy dokážu zařídit i já. Někdy vím, že je jako opilý ze mě. Nejenom když jsme spolu v posteli – i jindy ho dokážu přimět k tomu, aby zapomněl na všechno ostatní. Což je moc, kterou nad ním nikdo jiný nemá. To vím jistě.

Protože se nevidím s ním, je můj den úplně prázdný. Máma se mě ptá, jestli s ní nechci jet na nákup do supermarketu, ale já vím, že kdybych jela, chtěla bych nakoupit jenom věci, které bych správně jíst neměla. Táta sedí u počítače, pracuje, vyhýbá se nám, aby nás mohl živit. Uvažuju o tom, že bych napsala e-mail tomu Nathanovi ze včerejška, ale rozmyslím si to. Nejspíš už se stejně nikdy neuvidíme. Cokoli mezi námi bylo, už je to pryč, protože to od prvopočátku bylo pomíjivé.

Rozptýlení. Zapnu si televizi. *Zoufalé manželky* a přírodovědné pořady. Díl *Přátel*, který jsem viděla snad stokrát. Nic zajímavého. Přepínám. Nic zajímavého. Přepínám. Nic zajímavého. Takhle bych mohla pokračovat celou věčnost.

A dneska to tak asi dopadne.

Zavolám Justinovi. Nemůžu si pomoci. Tak strašně moc s ním chci mluvit. Vím, že ho nepřemluvím, aby přestal mít kocovinu. Nepřemluvím ho, aby vylezl z postele a něco se mnou podniknul – ani aby zůstal v posteli a něco se mnou podniknul. Byla bych šťastná, kdybych si jen tak mohla lehnout vedle něj.

„Rozhodl jsem se, že whisky vůbec není můj kamarád,“ řekne mi.

„Pořád je ti špatně?“

„Je to trochu lepší. Ale pořád nic moc. Tenhle den je prostě v háji.“

„To nevadí. Aspoň jsem se zas jednou koukla na televizi.“

„Kurva, mrzí mě, že tam nemůžu být s tebou. Kocovina je tak zkurvená nuda.“

„Taky mě mrzí, že tady nejsi. Ale jestli chceš, mohla bych já přijet za tebou.“

„Ale ne. Tohle se prostě musí vyležet. Nebylo by fér po tobě chtít, abys trávila čas se mnou, když je mi samotnému špatně z toho, že musím trávit čas se sebou.“

„Přežila bych to.“

„Já vím. A oceňuju to. Ale dneska to opravdu nemá smysl.“

Skutečnost, že zní zklamaně, činí mé vlastní zklamání o něco snesitelnějším. Přestože to znamená, že budu celý zbytek dne sama.

Sama. Jediné, co mi brání, abych si připadala úplně osamělá, je pocit, že mám někoho, kdo by si na mě udělal čas, kdyby to bylo opravdu nutné.

„Už musím jít,“ řekne, aby to ukončil. Nerozporuju, že ve skutečnosti nikam nepůjde. Oba zůstaneme trčet tam, kde jsme.

„Tak zítra,“ řeknu, protože je mi jasné, že si dneska už volat nebudeme.

„Jo. Zítra.“

Máma se vrátí ze supermarketu a já jí pomáhám uklidit nákup. Vaříme společně večeři. O ničem si nepovídáme. Tedy ne že bychom mlčely, to ne. Ona mluví, mluví a mluví. Ale nepovídáme si.

Když se vrátím do svého pokoje, zkontroluju si na mobilu nové e-maily. Překvapí mě, když mezi nimi uvidím zprávu od Nathana.

Ahoj Rhiannon,  
jen jsem ti chtěl říct, že jsem si včerejší večer skvěle užil.  
Je mi líto, že jsme se nakonec kvůli té policii ani pořádně  
nerozloučili. Ačkoli nejsi můj typ, pokud jde o pohlaví,  
určitě jsi můj typ, pokud jde o povahu. Někdy se ozvi.  
N.

Usměju se. Je to tak... *milé*. Přemýšlím, jestli je sám, ač-  
koli si rozhodně nedokážu představit, že by se s ním někdo  
jako Preston dal dohromady. Preston dává přednost klu-  
kům, kteří si na sobě dávají záležet. Anebo přinejmenším  
nepřijdou na večírek v saku a kravatě.

Taky mi vrtá hlavou, jak to myslel s tím, že pokud jde  
o povahu, jsem jeho typ. Co to znamená? Co z toho pro  
nás plyne?

*Nech toho*, řeknu si v duchu. Milý kluk se ke mně snaží  
chovat přátelsky a já si hned pomyslím: *Co z toho?* Něco je  
se mnou vážně v nepořádku. Třeba bych z toho mohla mít  
nového kamaráda.

Chci odpovědět, ale najednou mě nenapadá nic, co bych  
mu napsala. Cítím potřebu omluvit se, že jsem mu nena-  
psala jako první; jsem si jistá, že ten kousek papíru s jeho  
e-mailovou adresou mám pořád v kapse. A taky bych chtě-  
la, aby to znělo, jako že podobné e-maily dostávám každou  
chvíli.

Je to zvláštní, protože ta Rhiannon, která se odráží v tom,  
co napíšu, se vůbec nevyjadřuje tak jako já.

Zdá se, jako by byla opravdu šťastná.

Nathane!

Jsem tak ráda, že jsi mi napsal, protože jsem ten papírek s tvou adresou cestou domů ztratila. Taky se mi ten večer a tancování s tebou moc líbily. Co si ta policie vůbec myslí, že nám to takhle pokazila? Taky jsi můj typ, pokud jde o povahu – přestože nevěříš na vztahy delší než rok. (Mimochodem neříkám, že nemáš pravdu.) Nikdy bych tomu nevěřila, ale teď se těším, že Steve zase brzy uspořádá nějaký večírek. I kdyby jen proto, abychom se tam znovu společně stali svědky všech hrůz, které se tam zase budou dít.

Líbá tě

Rhiannon

Nevím, proč jsem e-mail zakončila právě těmito slovy. Prostě to tak píšu vždycky. Všechno ostatní mi připadá příliš chladné.

Ale teď se bojím, že to bude znít až příliš dychtivě. Ne tak dychtivě, jako když píšu Justinovi a už se nemůžu dočkat, až budeme spolu. Jen jako kdybych už teď myslela na to, co asi bude dál.

Sotva e-mail odešlu, prázdnota se vrací. Jsem zpátky v tom nudném, rozvleklém dni. Možná právě tímhle je samota tak skličující – člověk zjistí, jak maličký je jeho svět, a přitom neví, jak by se dostal kamkoli jinam.

Podívám se na Facebook. Pročtu si Gawker. Chvilí si pouštím hudbu na YouTube, třeba tu písničku od Fun., kterou jsme s Justinem poslouchali cestou na pláž a pak si ji na tom večírku prozpěvoval Nathan. Připadám si u toho hloupě. Víím, že Nathanovi by to hloupě nepřipadalo. Ně-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.